

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Είναι η πρώτη μου ποιητική συλλογή. Δεν έγραφα ποίηση για την ποίηση. Απλώς εκδηλώθηκε πηγαία η ανάγκη να εκφραστώ μ' αυτόν τον τρόπο. Έγραφα σε μια στιγμή ανάτασης το ποίημά μου, 'Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ', για το οποίο το 'ΚΕΛΑΙΝΩ', περιοδικό *Λόγου, Τέχνης και Πολιτισμού*, με ετίμησε με το Πρώτο Βραβείο ποιητικής ενότητας στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό του 2012. Στο Διεθνή επίσης Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του έτους 2013, το ΚΕΛΑΙΝΩ με ετίμησε με το Πρώτο Βραβείο (Αριστείον) για την ποιητική μου Συλλογή: ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-Ο ΚΩΔΙΚΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ. Στη συνέχεια, στην τελετή της Παγκόσμιας ημέρας Ποίησης του 2013-2014, αναγορεύθηκα ο ποιητής της χρονιάς για το ΚΕΛΑΙΝΩ και το ΞΑΣΤΕΡΟΝ, ενώ στο Διεθνή Διαγωνισμό Ποίησης 2014, τιμήθηκα με το Πρώτο Ειδικό Βραβείο για το ποίημά μου «Είναι η ζωή μια θάλασσα;»

Έλαβα από πολλούς, φίλους και μη, άκρως τιμητικά σχόλια και προτροπές, αυτά τα ποιήματα να εκδοθούν σε μία Συλλογή, που θα τέρπει και θα προβληματίζει.

Ανταποκρίθηκα στις προτροπές αυτές, που ήταν πολύ θερμές και σχεδόν καθολικές, ενώ παράλληλα ικανοποίησα και μια εσωτερική μου παρόρμηση.

Βεβαίως, υπήρξαν και άλλοι, ευτυχώς ελάχιστοι, που έμειναν αδιάφοροι και παγεροί.

Ίσως, γιατί μέσα από τα ποιήματά μου, επιχείρησα, με μία φυσιοκρατική προσέγγιση, να βοηθήσω στην κατανόηση του Ελληνικού θαύματος, που συντελέστηκε σ' αυτό τον ανεπανάληπτο τόπο και το οποίοον έχει πλέον, από αιώνων, καταστεί ιδεολογία.

Αυτή η τάση της απαξίωσης του Ελληνικού ιδεώδους, έχει πολύ παλιές ρίζες και εντάσσεται στην έξωθεν επιβληθείσα ιδεολογία της ομογενοποίησης και ισοπέδωσης των Εθνών και των Πολιτισμών, στο όνομα της Νέας Παγκόσμιας Τάξης.

Αυτές οι εμπειρίες ενίσχυσαν τις προτροπές να εμπλουτίσω το θεματολόγιο της Συλλογής μου και να την παρουσιάσω, όπως την κρατάτε στα χέρια σας. Ενίσχυσαν παράλληλα και την ανάγκη να αφηγηθώ τις εμπειρίες μου, να εκφράσω τις έντονες ανησυχίες μου και την αγάπη μου για την Πατρίδα και τον κόσμο.

Νοιώθω αυτή η ανάγκη να με βαραίνει και παράλληλα να με ελευθερώνει και να με δικαιώνει.

Να μου επιτάσσει το καθήκον να μεταφέρω εμπειρίες και συναισθήματα, σε ανυπόκριτα, κατά το δυνατόν, κείμενα, εκχυλίσματα ψυχής, που ίσως φανούν χρήσιμα στον αναγνώστη για να κατανοήσει, γεγονότα και δυναμικές, που διεμόρφωσαν και επηρεάζουν τις ζωές μας.

Τέλος, νοιώθω την ανάγκη να καταγράψω, με το δικό μου φακό, και να αποκωδικοποιήσω τα αίτια, που προκαλούν, συντηρούν και επιβάλλουν καταστάσεις, σχεδόν πάντα αντίρροπες, πολλές φορές διαμετρικά αντίθετες με την κοινή λογική και το συλλογικό συμ-

φέρων και να συνεισφέρω τη δική μου οπτική, απαλλαγμένη από ταπεινές επιρροές, όσο αυτό είναι εφικτό.

Η αναφορά αυτή αποσκοπεί στην ανάδειξη των λόγων της εμμονής των κέντρων εξουσίας να διαμορφώνουν την κοινή γνώμη, να αποσυντονίζουν την ανθρώπινη σκέψη και να αλλάζουν, κατά το δοκούν και διαμετρικά, τις έννοιες του καλού και του κακού.

Ίσως προβληματίσει επίσης τους αναγνώστες αυτής της Συλλογής, να μετάσχουν στην όποια κριτική των ιδεών και πεποιθήσεων που αναδεικνύει.

Μέσα από αυτές τις κριτικές και τους σχολιασμούς, θα έχω την δυνατότητα να αναθεωρήσω τις δικές μου τυχόν εμμονές και λάθη μου.

Εάν επηρεάσω έστω και έναν, θα είναι για μένα τιμή και ικανοποίηση.

Εάν πάλι οι κριτικές τους βοηθήσουν εμένα σε αναστοχασμό και αναθεωρήσεις, θα είμαι επίσης ευγνώμων.

Ήδη πέντε κριτικές κορυφαίων διανοητών και πολιτικών δημοσιεύονται στο τέλος αυτής της συλλογής.

Συνοπτικός σχολιασμός

Αυτή η Συλλογή αποτελεί ένα εκθετήριο ιδεών, πάνω σε ποιητικό όχημα.

Αποτελεί μία κατάθεση ψυχής και μία κραυγή για όσα βλέπω να συντελούνται, τα οποία πιστεύω ότι εφαρμόζονται επί Σχεδίου, που έχει ήδη εκπονηθεί και εξελίσσεται.

Θύμα και Ιφιγένεια: η Πατρίδα μας σε πρώτο πλάνο, και στη συνέχεια όλοι οι Λαοί.

Και θύτης: μία απροσδιόριστη οντότητα, με αμέτρητες απολήξεις: Κυβερνήσεις, Ιδρύματα, θρησκευτι-

κοί ηγέτες, Οργανισμοί, θεσμοί και λοβοτομημένοι πεφωτισμένοι.

Αρχιτέκτονας και ενορχηστρωτής: Ο Άρχοντας με πολλά ονόματα, που κρύβεται πίσω από το παραβάν, που όλοι υπονοούν, αλλά κανείς δεν τον ονοματίζει και δεν τον καταγγέλλει: Κυβερνήτες, διαμορφωτές της κοινής γνώμης και διεθνείς Οργανισμοί, δεν μπορούν ή αποφεύγουν να τον καταδείξουν.

Μέλη της Ορχήστρας: Συνειδητοί και στρατευμένοι Αξιωματούχοι, με ψηλά καπέλα, με χρυσοποίκιλτες τιάρες και βαρύγδουπες τηβέννους, καναλάρχες, αχυράνθρωποι του πλούτου και της εξουσίας, δικαστές και εργατοπατέρες.

Συντελεστές και βοηθοί, τελάληδες και κράχτες: Καλοπληρωμένοι μισθοφόροι και λοβοτομημένοι ιεροφάντες.

Και κομπάρσοι και θεατές: Οι απλοί άνθρωποι, οδοιπόροι χωρίς πυξίδα ή με πειραγμένους τους πόλους της, ώστε ποτέ να μην δείχνει το σωστό προσανατολισμό.

Όλοι τους κατάκοποι, χωρίς ελπίδα, αχθοφόροι της δυστυχίας τους.

Διψάνε και έχουν μόνο θαλασσινό νερό να πιούν, που μεγαλώνει τη δίψα τους.

Πεινάνε και πρέπει να ζητιανεύουν το ψωμί που παράγουν.

Κρυώνουν και πρέπει να περπατήσουν σαν αναστενάρηδες στα πυρωμένα κάρβουνα. Ο Άρχοντας τα έχει όλα ναρκοθετήσει, τα ελέγχει και τα προσφέρει, με αντάλλαγμα την υποταγή μας.

Τώρα πια, που τα έχει πάρει όλα, μας ζητά και την ψυχή μας.

Μας θέλει υποζύγια, δούλους και εξολοθρευτές.

Έκτισε Σχολεία, όχι για να μάθουν οι νέοι την Αλήθεια, αλλά για να τους την κρύψει. Έκτισε Λαβυρίνθους, χωρίς αρχή και τέλος. Δρόμους απώλειας, με αδιέξοδα και παγίδες.

Έκτισε εκκλησίες, όχι για την επικοινωνία με το Θεό, αλλά για την εκμετάλλευσή Του.

Τον δε Θεό του, τον έκανε απρόσιτο, τιμωρό και πηγή φόβου.

Και ενώ ο Θεός είναι η φύση, το Σύμπαν, οι Νόμοι που το διέπουν, η Υπέρτατη Αρχή και ο Άνθρωπος η κορωνίδα Τους αναγόρευσαν το χρέμα σε Θεό και το μετάλλαξαν σε αδηφάγο Μινώταυρο, τιμωρό και εκδικητή.

Αυτό το τέρας, προσπαθώ να ανασύρω στην κοινή θέα.

Έσπειρε τα πάθη στο δρόμο του Ανθρώπου, Σειρήνες πανέμορφες και πλανεύτρες για να θολώνουν την κρίση του, να απορρυθμίζουν την καρδιά του και να τον ρουφάνε στη δίνη της σαγήνης τους, στο τούνελ της απώλειας.

Έβαλε φίλτρα:

Να μη νοιώθουν οι Άνθρωποι δεμένοι με το παρελθόν.

Να μη έχουν παρόν, ούτε μέλλον.

Να μη ανήκουν πουθενά, ούτε να τους ανήκει τίποτα.

Να μη διεκδικούν δικαιώματα.

Να μη νοιώθουν το χρέος να αγωνίζονται για πατρίδες και ιδανικά.

Να μην περνούν οι γνώσεις και η ιστορία των γενεών στις νεότερες.

Για αυτό η ποιητική μου συλλογή ΠΡΟΜΥΘΕΥΣ, πέρα από ένα εκθετήριο ιδεών, είναι και ένα ξέ-

σπασμα, μια κραυγή, ένα κάλεσμα έγερσης για αγώνα επιβίωσης και ελευθερίας. Είναι το ξέσπασμα της ανάγκης για εκτόνωση από την τεράστια ισοπεδωτική πίεση, που νιώθει κάθε Έλληνας και κάθε άνθρωπος. Πίεση που παράγει η συνειδητοποίηση του θανατερού αδιέξοδου, που πολλαπλασιαστικά ασκεί, ο σύγχρονος ανθρωποβόρος Μινώταυρος, ο αυτοκαταστροφικός καπιταλισμός. Δεν έγραφα ποίηση για την ποίηση. Έγραφα ποιητικά κείμενα και πεζά ποιήματα, εκχυλίσματα ψυχής, θυμού και πάθους για όσα παράλογα, καταστροφικά και απάνθρωπα, γίνονται στην πατρίδα μας και στον πλανήτη.

Κείμενα-οχήματα για την περιήγηση του αναγνώστη στο αχανές της παγκόσμιας γκουέρνικας.

Κείμενα-ηχεία για να αφουγκραστεί ο αναγνώστης τις οιμωγές των συνανθρώπων μας, να βιώσει τα αδιέξοδα της εποχής μας και να στρατευθεί στον αγώνα της σωτηρίας της πατρίδας και του ανθρώπου.

Και ενώ εκθέτω στον ποιητικό μου καμβά, τα κείμενα, τις εικόνες, τις οιμωγές και τα αδιέξοδα, τον Δαντικό πίνακα της κόλασης, πάντα επικαλούμαι και δοξάζω τον ανυποχώρητο αγώνα την ελπίδα και το χρέος της θυσίας για ελευθερία, δώρα της δημιουργίας στον αιώνιο άνθρωπο.

Οι φύλακες και οι οδηγοί της Ανθρωπότητας, εραστές του πινό υψηλού ιδανικού και της Συμπαντικής τάξης, πρώτοι υπέρλαμπροι αστέρες της ιστορίας, είναι Έλληνες.

Άνθη, που τα ακτινοβόλησε ο Απολλώνιος Ήλιος, τα έλουσαν οι πινό μαγικές έναστρες νύχτες, τα εθώπευσε η αύρα του γαλάζιου των ουράνιων και επίγειων θαλασσών μας, το δροσαγέρι της παραδεισένιας μας φύσης, που κάρπισαν, ριζοβόλισαν και γέννησαν τους αμέτρητους διανοητές, τους μαθητές και τους Αποστόλους τους, τους σκυταλοδρόμους όλων των Αιώνων, παιδιά όλων των Εθνών.

Αυτοί οι φύλακες και οι οδηγοί, εραστές της Αλήθειας και του ωραίου, έχουν σφραγίσει το βιβλίο της ιστορίας με Ελληνική σφραγίδα.

Είναι παιδιά και απολογητές της ίδιας Οικουμενικής Μάνας, της ίδιας Οικουμενικής Πατρίδας, της πνευματικής Ελλάδας, της ΕΛΛΑΔΑΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Το χαρακτηριστικό των Ελλήνων στη διάρκεια της χιλιετίας που πέρασε, είναι οι Αγώνες τους κατά των Οθωμανών της Ανατολής και των Σταυροφόρων της Δύσης.

Και όμως, οι Έλληνες είναι αιμοδοτές και των δύο.

Το Κοράνι αλλά και το όποιο πολιτιστικό φως της Δύσης, πηγάζουν από την ίδια πηγή.

Πηγή: Επίκαιρα, σελ. 18, τεύχος 211

Πόσοι Νεο-Έλληνες γνωρίζουν αυτή την Αλήθεια;

Σε ποιά εκπαιδευτικά εγχειρίδια και Πανεπιστημιακά συγγράμματα αναφέρεται η παραπάνω ιστορική αλήθεια;

Τρίτη ποιητική ενότητα

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

- Σήκω επάνω, το αξίζεις
- Νικητής ή Νεκρός
- Μη λυγίζεις, Προχώρα
- Κάλεσέ μας και θ' άρθουμε

Φεβρουάριος 2013

Η κραυγή δεν είναι δική σου.
Δε μιλάς εσύ, μιλούν αρίφνητοι.
Προγόνι με το στόμα σου.
Δεν πεθυμάς εσύ.
Πεθυμούν γενεές απόγονοι με την καρδιά σου.
Οι νεκροί σου δεν κείτονται στο χώμα.
Γενήκαν πουλιά, δέντρα, αγέρας.
Κάθεσαι στον ίσκιο τους,
θρέφεσαι από τη σάρκα τους,
αναπνέεις το χνώτο τους.
Γενήκαν ιδέες και πάθη
κι ορίζουν τη βουλή σου και την πράξη.

N. Καζαντζάκης, Ασκητική, σελ. 33

Όταν γεννήθηκε ο Αλέξανδρος, σημάδια τρανά φανερώθηκαν.
Οι Αετοί και τ' άλογα αναρρίγησαν.
Η Άρτεμις στον τοκετό ξεχάστηκε και κάηκε ο Ναός της,
καθώς τον Ουρανό έσχιζε η Θεϊκή η αστραπή του Δία.

* * *

Οι παραπάνω στίχοι, δεν αντιλαλούν, απλώς, το επικό συναρπαστικό παραμύθι, την πιο σαγηνευτική πραγματικότητα της Ανθρώπινης ιστορίας.
Εκφράζουν το πιο αντιπροσωπευτικό κράμα ανθρώπινου και θεϊκού μεγαλείου, που είναι μια από τις αμέτρητες συνιστώσες της Ελληνικής παρουσίας στον κόσμο μας.
Είναι ένας από τους μαγικούς και θεϊκούς αντίλαλους των Ελλήνων προγόνων μας.

Σήκω επάνω, το αξίζεις

Σε καλούν οι Προγόνοι. Μη βουλιάζεις στη λάσπη.
Ναι! Μπορείς να σωθείς. Σήκω επάνω, τ' αξίζεις,
και ανέβα μονάχος, πιο ψηλά στην κορφή.
Μη λυγίζεις. Προχώρα. Είσαι σπόρος γενιών.

Κληρονόμος προγόνων που φωτίσαν τη Γή.
Κουβαλάς στην ψυχή σου, του Ανθρώπου τη μοίρα.
Τους Σοφούς και τους Ήρωες και τη γνώση Αιώνων.
Τη σκυτάλη παρέλαβες. Εντολές εκτελείς.

Να ποτίζεις το δένδρο, με νερό της Αλήθειας.
Ν' ανεβάσεις μαζί σου, το Θεό στην κορφή.
Δεν είσαι μονάχος. Είσαι Γιός του Απόλλωνα.
Είσαι Πλάστης των Γιών σου. Είσαι κρίκος του χθες.

Είσαι Αστέρι που φέγγει και γεφύρι στο άπειρο,
που θητεία εκτελείς. Το πανάρχαιο ΧΡΕΟΣ.
Που φυλάς θησαυρούς, της ζωής τα μυστήρια,
που κρατάς στην ψυχή σου, την ορμή των Πατέρων.

Το πρώτο χρέος σου, εκτελώντας τη θητεία σου στην ΡΑΤΣΑ,
είναι να νοιώσεις μέσα σου, όλους τους προγόνους.

Νίκος Καζαντζάκης, Ασκητική

* * *

Την αρχαία ψυχή που ζει μέσα μας , αθέλητα κρυμμένη.
Διονύσιος Σολωμός

Νικητής ή Νεκρός

Είσαι Μάνας το πρόσταγμα: *Νικητής ή Νεκρός*.
Να προσθέσεις καλείσαι, τη δική σου ορμή.
Τη σκυτάλη να πάρεις, να τη δώσεις στο Γιό.
Τα παιδιά να φωτίζεις, με σοφία και πίστη.

Την καρδιά τους ν' ανοίξουν, να χωρέσει τον Ήλιο.
Να χωρέσει τα Έθνη, τους Ανθρώπους της Γης.
Οι οχτροί του Ανθρώπου, του Ερέβους οι Άρχοντες,
σαν Αγγέλοι φωτός, με χρυσό φορτωμένοι,

με φωτιάς μηχανές, με κανόνια και δόλο,
δολοφόνοι με φράκα, πληρωμένοι 'φωστήρες',
με κηρύγματα 'δίκιου', του δικού τους Θεού,
την ψυχή σου πλανέψαν και το νου σου σκοτίσαν.

Απ' τη μνήμη σου πήραν, των Σοφών τα διδάγματα,
των ηρώων τη δόξα, της Πατρίδας το κλέος.
Και σε ρήξαν στο Χάος, στο σκοτάδι της λήθης.
Να μην νοιώθεις ακούσματα, των προγόνων το κήρυγμα,

και τη Γή σου την Άγια, να μην νοιώθεις δική σου.
Να ξεχάσεις τη Ράτσα σου, να ξεχάσεις ΤΟ ΧΡΕΟΣ.
Να δεχθείς πως κατάντησες, ένας κόκκος στην άμμο.
Δούλος, μόνος και έρημος, δίχως ρίζες στο χώμα.

Το δεύτερο χρέος σου: Να φωτίσεις την ορμή τους και να
συνεχίσεις το έργο τους.

Νίκος Καζαντζάκης, Ασκητική

Μη λυγίζεις. Προχώρα

Δίχως χθες. Δίχως σήμερα. Δίχως μέλλον και μοίρα.
Φύλλο κίτρινο πού 'πεσε, μαραμμένο απ' το δένδρο,
που το δέρνει ο άνεμος, δω και κει πεταμένο,
που κουρνιαρίζει τρεμάμενο, στις γωνιές τρομαγμένο.

Σε οθόνη υπερκόσμια, μύριων Ήλιων φωτός,
των Προγόνων η δόξα, στ' Ουρανού τα Βασίλεια,
οι Αιώνες προβάλλονται, της φυλής μας τα θαύματα,
οι Σοφοί και οι Ήρωες και τα Θεία μνημεία.

Πλαταιές, Θερμοπύλες, του Σωκράτη ο θάνατος,
το Αρκάδι, το Κούγκι, οι μεγάλες στιγμές.
Και το πρόσταγμα γράφεται με το χέρι Θεού,
στης φωτιάς το βιβλίο, στον καθρέπτη του Σύμπαντος.

Μη λυγίζεις! Προχώρα. Είσαι σπόρος δικός μου,
κληρονόμος Προγόνων, που φωτίσαν τη Γή.
Κουβαλάς στη ψυχή σου, του Ανθρώπου τη Μοίρα,
τους Σοφούς και τους Ήρωες και τη Θεία τη γνώση.

Το τρίτο χρέος σου: Να παραδώσεις στους γιούς σου, τη
μεγάλη εντολή, να σε ξεπεράσουν.

Νίκος Καζαντζάκης, Ασκητική

* * *

Στην ιστορία υπάρχει ένα θαύμα που συμβαίνει μια φορά.
Αυτό είναι η Αρχαία Ελλάς.

Renan, Γάλλος φιλόσοφος και Ακαδημαϊκός

Κάλεσέ μας και θ' άρθουμε

Κάλεσέ μας και θ' άρθουμε, οι Στρατιές των Πατέρων.
Οι αήττητοι Άγγελοι, με ρομφαίες πυρός.
Μη λυγίζεις, προχώρα! Το προστάζει η ΖΩΗ.
Αν λυγίσεις, πεθαίνουν, ζωντανοί και νεκροί.

Αν πεθάνεις, πεθαίνουν των γενιών τα κηρύγματά,
του Ανθρώπου η Ράτσα, των Θεών η Μορφή.
Θα εκπέσεις στη λήθη, στο βαθύ το σκοτάδι,
και στα βάθη της κόλασης, για Αιώνες πολλούς.

Έχεις Χρέος! Προχώρα, να λυτρώσεις το Γένος.
Στα παιδιά σου να δείξεις, της ελπίδας το δρόμο.
Έχεις Χρέος! Προχώρα. Το Θεό μην αφήσεις,
μοναχό του στη Μάχη. Δώσ'το χέρι. Μπορείς.

Τότε θ' άρθουν μαζί σου, οι Ουρανοί κ' όλη η Γή.
Τα πουλιά, τα λουλούδια, τα αστέρια κι ΕΓΩ.
Πανστρατιά των Αγγέλων, Ζωντανοί και Νεκροί.
Θα φορέσεις και πάλι, το Στεφάνι Φωτός.

Θα λυτρώσεις τους σκλάβους και θα δώσεις φτερά,
στου Ανθρώπου τη Ράτσα, στο μονάκριβο Γιό μου.
Και θ' ανοίξεις τον δρόμο, για ν' ανέβεις τη σκάλα,
στο σπιράλ το ατέρμονο, της Ανθρώπινης Μοίρας.

‘Όλοι είμαστε Έλληνες. Νόμοι, φιλολογία, θρησκεία, τέχνες,
έχουν τις ρίζες τους στην Ελλάδα.’

Shelley, Μέγιστος Άγγλος ποιητής

Τότε θ' άρθουν οι Αγγέλοι και η Δίκαιη Κρίση,
να γκρεμίσουν μνημόνια, να δικάσουν προδότες.
να σου δώσουν και πάλι των γονιών την Πατρίδα,
να σου δώσουν τον Ήλιο, τη Χαρά, την Ελπίδα.

Τότε πάλι θ' ανοίξουν οι Ουράνιες πύλες,
και η σκάλα θα πέσει, να συνδέσει τη Γη,
μ' έναν Κόσμο καινούργιο, όλο φως και Αγάπη,
όπου Αγγέλοι κι Ανθρώποι, θ' ανεβαίνουν μαζί.

Η Ευρώπη είναι κόρη της Ελλάδος.

Padit Nehru, Πρωθυπουργός των Ινδιών

* * *

Πιστεύω στην καρδιά του Ανθρώπου, το χωματένιο αλώνι,
όπου, μέρα και νύχτα, παλεύει ο Ακρίτας με το θάνατο.

Βοήθεια! Κράζεις, Κύριε, Βοήθεια!

Κράζεις, Κύριε, κι' ακούω.

Μέσα μου οι Πρόγονοι και Απόγονοι και οι Ράτσες όλες, κι
όλη η Γής, ακούμε με τρόμο, με χαρά την κραυγή σου.

Μακάριοι όσοι ακούν και χύνονται να σε λυτρώσουν, Κύριε.

Και λεν:

Εγώ και Σου μονάχα υπάρχουμε

N. Καζαντζάκης, Ασκητική, σελ. 95

Οι Θεοί και οι θνητοί ανέβλυσαν από μία πηγή.
Το πρώτο ζευγάρι, ο Δίας και η Ήρα, ήταν η πηγή αυτή.
Η Ήρα (Διώνη), είναι η μοναδική μητέρα της ανθρωπότητας και ο Δίας, σύμφωνα με τον Ησίοδο, ο πατέρας Θεών και ανθρώπων’.

Κατά την Ιουδαιοχριστιανική παράδοση, ο Αδάμ και η Εύα είναι το πρώτο ζευγάρι.

Ο Δίας και η Ήρα (Διώνη), δέχθηκαν τη φώτιση του ερπετού. Ο Δίας κρατά στο δεξί χέρι το κεραυνό, ενώ μέσα από το κεφάλι του εγέννησε την Αθηνά, τη Θεά της Σοφίας.

Το Ελληνικό θρησκευτικό σύστημα δέχεται ότι ο Άνθρωπος είναι το μέτρον όλων των πραγμάτων και ότι οι πρόγονοί του, ο Δίας και Ήρα, του έδωσαν τη Γνώση. Η Ιουδαιοχριστιανική παράδοση λέει πως ο Θεός είναι το μέτρον όλων των πραγμάτων.

Η Ιουδαϊκή παράδοση θεωρεί τον λαό του Ισραήλ περιούσιο, σε αντίθεση με τους Έλληνες, που θεωρούν τους Άνθρώπους όλων των φυλών ίσους και αδελφούς, και δημιουργούς της κοινής τους μοίρας.’

Robert Bowie Johnson Jr. Βλέπε, ‘Κώδικες του Παρθενώνα’,

Ο Έρωτας

Οι Μεγάλοι Έλληνες, διανοητές, Πυθαγόρας, Πλάτωνας κλπ., προσέγγισαν τον έρωτα, όχι μόνο από την καθαρά αισθησιακή πλευρά, αλλά: σαν την σύντηξη της αισθησιακής και της ψυχοκοινωνιακής έλξης. Την ακτινοβολία μιάς Θείας δύναμης, που στεφανώνει τον άνδρα και τη γυναίκα εις ψυχήν μίαν και τους καθιστά ευτυχείς ερωμένους και ιδανικούς γεννήτορες και ανατροφείς.

Μέσα απο τις θύελλες, τις ηθικές καταπτώσεις και τις καταστροφές, την ακόρεστη απόλαυση των παθών και την σύζευξη με το έτερο ήμισυ, δια της αυταπάρησης του εγώ, οριοθέτησαν την έννοια του έρωτα, στο υπερβατικό πεδίο.

Έτσι, γεφύρωσαν τις δύο διαστάσεις του, την αισθησιακή και την υπερβατική.

Τον κατέστησαν ανώτερη οντότητα, δίπολο που δημιουργεί πεδίο κατανομής δυνάμεων, με ανιούσες ροπές. Προσέδωσαν στη γυναίκα, ερωμένη, σύζυγο, ιέρεια και Μάνα, μιά πιό Θεϊκή από τον άνδρα διάσταση. Στον άνδρα, στον κατά κανόνα αποκαμωμένο, ανικανοποίητο και ακόρεστο, από κάθε δημιουργική του προσπάθεια και επιτυχία, προσέδωσαν μιά ακόρεστη αναζήτηση της επιβεβαίωσής του, μέσα από την αναγνώρισή του, από την γυναίκα. Έτσι όμως αναγόρευσαν τη γυναίκα παντοδύναμη και κυρίαρχη. Ίσως η ακόρεστη αυτή αναζήτηση, πυροδοτείται από ένα Θείο υποσυνείδητο, με σκοπό: Την διά του έρωτα, σύντηξη του άνδρα και της γυναίκας σε μία ένωση, διατεταγμένη από τη Θεία πρόνοια, να πραγματώσουν το μέγιστο. Να γεννήσουν φωτεινούς ανθρώπους που θα οδηγήσουν τις γενιές σε ανώτερες σφαίρες.

Μήπως ο Έρωτας είναι το όχημα που οδηγεί στην επίτευξη του Θείου Σχεδίου;

Συνέχεια στην σελίδα 72

Οι Άνθρωποι τον είπαν Έρωτα, γιατί έχει φτερά.
Οι Θεοί τον είπαν Πτέρωτα, γιατί μπορεί να δίνει φτερά.
Πλάτωνας (Συμπόσιον)

* * *

Γυναίκα, ως εκεί που η γυναίκα αρχίζει,
πλάσμα παράξενο, μοίρας πρωτάκουστης,
στριφογυρνά μεσ' στην ψυχή της θάλασσας,
αιώνες τώρα, σε κάθε αιώνα.
Ρωτά η γοργόνα .... Ζει ο Αλέξανδρος;

Αίνιγμα-Ερώτημα: που περικλείει το μυστήριο της δημι-
ουργίας μέσα στην ανεξάρτητη και παντοδύναμη ψυχή της
γυναίκας, γυναίκας Μάνας ενός Αλέξανδρου, ενός Λεωνίδα,
της γυναίκας που επιζητά, τον παράδεισο, για κείνη και τα
παιδιά της, που είναι ο κόσμος της, που ψάχνει τον παρά-
δεισο και μισεί τον πόλεμο.

* * *

Αγία κόρη, γυμνή και στολισμένη με κλωνάρια ροδιάς
μπροστά στο τέμπλο.

Οδυσσέας Ελύτης

Μπροστά στο Τέμπλο: η αντανάκλαση της Θεότητας, ο
απόλυτος συνειρμός και η Αγιοποίηση της κόρης, γυμνής
και στολισμένης με κλωνάρια ροδιάς.

Ένατη ποιητική ενότητα

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟ ΘΕΟ

- Βαβέλ και Μάσκες
- Το Άπατο Πηγάδι
- Αναζήτηση στο Κενό
- Ο Άτεγκτος Κριτής
- Άτομο Αδιαίρετο
- Η Πτώση
- Πατρίδα Κολαστήρι
- Βίαιοι επικοισμοί
- Ανάλγητοι Ξένοι, Ελληνόφωνοι γενίτσαροι
- Οι Σταυροί των Μνημονίων
- Το Τάμα του Έθνους
- Φωνή Θεού και Αυτρωμού Ελπίδα

Μάιος 2013

Η ευθύνη ανήκει σε κείνον που εκλέγει.

Ο Θεός είναι πραγματικά, ανεύθυνος.

Πολιτεία Πλάτωνος

Στα ποιήματά μου: 'Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟ ΘΕΟ':

- *Προβάλλω την παγκόσμια Βαβέλ, τους υπόκωφους τριγμούς του παγκόσμιου συστήματος, την καθολική υποκρισία των ισχυρών και το επερχόμενο ναυάγιο του Τιτανικού, πάνω στο οποίο, συνταξιδεύει ολόκληρη η ανθρωπότητα.*
- *Διαλέγομαι με τον άτεγκτο εσωτερικό μου κριτή, τον οποίον ο σύγχρονος Άνθρωπος απώθησε στα σκοτάδια του υποσυνειδήτου του και μολονότι ακούει το ανελήητο κατηγορώ του, παραμένει απαθής και ευωχούμενος.*
- *Αναζητώ μέσα από την άβυσσο, στην οποία οι ηγεσίες έσπρωξαν τους Λαούς, την αχτίδα της ελπίδας και διαπιστώνω το απόλυτο κενό, τη μοναξιά και τον τρόμο του Αγνώστου, την παγωνιά και το μαρτύριο του αργού θανάτου.*
- *Βίαιος Εποικισμός. Στην ενότητα αυτή, επιχειρώ να προσεγγίσω το φαινόμενο, του βίαιου επικοινωνισμού, ως το καταστρεπτικότερο για την κοινωνική ασφάλεια, την αποσάρθρωση των Εθνών και την επιβολή της Νέας Τάξης των ισχυρών του πλανήτη.*

Βεβαίως, οι δυνάμεις της Νέας Παγκόσμιας Τάξης, που είναι και οι υπεύθυνες για το ξερίζωμα των λαών από τις εστίες τους, περιβάλλουν το έγκλημά τους αυτό, κατά της Ανθρωπότητας με ένδυμα, δήθεν Ανθρωπιάς και Αλληλεγγύης.

Το γεγονός ότι οι λεγόμενες 'προοδευτικές δυνάμεις' αναγορεύονται ως οι Απόστολοι της Αγιοποίησης αυτού του παγκόσμιου εγκλήματος, στο όνομα δήθεν της Αλληλεγγύης των εργαζομένων και της δήθεν συναδέλφωσης μεταξύ των λαών, αποκαλύπτει το βαθμό επιτυχίας των Αρχιτεκτόνων του παγκόσμιου Σχεδίου, της πολτοποίησης των Λαών και της εγκαθίδρυσης της πλανητικής δικτατορίας.

Προσπαθώ, να εστιάσω περισσότερο στα μορφώματα της Αριστεράς, τα οποία δυστυχώς, έχουν καταστεί, υποχείρια

ιδρυμάτων τύπου SOROS, διεθνών ιδρυμάτων δήθεν φιλανθρωπίας, αποκραφιστικών στοών κ.λπ.

Επίσης, επιχειρώ να καταδείξω ότι ο βίαιος εποικισμός και η αγιοποίησή του από τους υποκρινόμενους τη φιλανθρωπία και την Αλληλεγγύη, ενισχύουν και παγιτοποιούν την οριζόντια φτωχοποίηση, τόσο του γηγενούς πληθυσμού όσο και των παρανόμως διαμενόντων στη χώρα.

Το αποτέλεσμα είναι η σκλαβοποίηση των λαών, η λεηλασία της δύναμής τους, η αποτροπή της εναντίωσής τους και η ισχυροποίηση του συστήματος τυραννίας.

Μόνο οι ελάχιστοι δημιουργικοί άνθρωποι μπορούν να βιώσουν και να κατανοήσουν το συντελούμενο έγκλημα, γιατί αυτοί συνειδητοποιούν ότι η σκλαβοποίησή τους, τους αφαιρεί το δικαίωμα της δημιουργίας, άρα και της Ελευθερίας.

Οι εξαρτημένοι από το κρατικό ταμείο, είναι οι περισσότεροι δεκτικοί.

Πάντως, η κατασυκοφάντηση ολόκληρου του λαού, είναι η δοκιμασμένη μέθοδος της απαξίωσης, της εκμηδένισης της αυτοπεποίθησής του και τελικά της περιθωριοποίησής του.

Στην περίπτωση των Ελληνικών μνημονίων, βιώνουμε το ακραίο Σοκ και Δέος και την προώθηση μιας οριζόντιας και εις βάθος γενοκτονίας, εν καιρώ ειρήνης.

Για την αποτίναξη της εύκολης κατηγορίας του ρατσισμού, πρέπει να επαναφέρουμε στη μνήμη του αναγνώστη μας ότι ο Ξένιος Δίας, ποτέ δεν έπαψε να καθορίζει το Αξιόλογο σύστημα των Ελλήνων, το φιλόξενο πνεύμα του, που ποτέ δεν ξεθώριασε στη συλλογική του συνείδηση, τη ρήση του Ισοκράτη.

Ότι: Έλληνας είναι εκείνος που σκέπτεται Ελληνικά.

Ότι δηλαδή, όλοι οι Άνθρωποι είναι Έλληνες, αρκεί να μετέχουν της Ελληνικής παιδείας.

Αυτή άλλωστε η Αρχή δικαιώνει και δίνει περιεχόμενο, στον από Αιώνες χαρακτήρα της Οικουμενικότητας του Ελληνικού πολιτισμού και αναγορεύει τον σκεπτόμενο Ελληνικά, Απόστολον των Λαών, Αλληλέγγυο προς όλα τα Έθνη, πολέμι-

ον κάθε μορφής ρατσισμού και υπερασπιστή του Ελληνικού Έθνους, που είναι και Οικουμενικό.

Ο Άρχοντας του Σκότους διαθέτει τη δύναμη, τον πλούτο και τις μηχανές του θανάτου, ενώ οι Λαοί είναι δέσμιοι, υποταγμένοι και ανίσχυροι.

Αυτό συνέβη κι άλλες φορές και νικητής ήταν πάντα οι δυνάμεις του φωτός.

Συνέβη στις Θερμοπύλες και ο Λεωνίδας νίκησε τη μεγαλύτερη στρατιά του κόσμου.

Συνέβη το 1940-41 όταν οι λίγοι ντρόπιασαν δύο σιδηρόφρακτες στρατιές του Μουσσολίνι και του Χίτλερ.

Ο πόλεμος όμως αυτός δεν τελείωσε.

Οι NAZI, με τη βοήθεια των συμμάχων μας, μεταλλάχθηκαν σε νικητές και δηλητηρίασαν το παγκόσμιο και το Εθνικό μας Σώμα. Η ίδια μοίρα, προκαλεί το πεπρωμένο της.

Η συνέχεια αυτού του Αγώνα, θα δοθεί στις ίδιες Θερμοπύλες, με δυσκολότερες συνθήκες.

Με το ζωογόνο Ήλιο της Ελληνικής Αλήθειας, κρυμμένο πίσω από τα σύννεφα, το Λαό μας αφιονισμένο και τη διεθνή κοινή γνώμη παραπληροφορημένη.

Αλλά δεν μπορεί να γίνει αλλιώς.

Η διαχρονική αξία του Ελληνικού πνεύματος και η αφομοιωτική του δύναμη, να ενσωματώνει άλλους πολιτισμούς, αλλά και η ικανότητά του να μπολιάζει άλλους επίσης ισχυρούς πολιτισμούς, τον καθιστούν άτρωτο και για το λόγο αυτό, ανεκτικό και συνεργάσιμο με όλους τους λαούς.

Βαβέλ και Μάσκες

Λέξεις και έννοιες, πολτός, υπόκωφοι τριγμοί.
Πύργοι Βαβέλ και Σόδομα, λιμάνια που κοχλάζουν.
Δεσπότες, δάσκαλοι, κριτές, ψευτοσοφοί και μύστες.
Όλοι υπηρέτες του Θεριού, που σου ρουφάν το αίμα.

Μασκαρεμένοι στοχαστές, υποκριτές και ψεύτες,
μπορντέλα, οίκοι προσευχής, μέλαθρα του δικαίου,
σχολεία αποβλάκωσης, τράπεζες των ληστών.
Τύπος και τηλεόραση, χαλκεία ιδεών.

Της Άγριας Δύσης πλόκαμοι, τα σύγχρονα σφαγεία.
Του κόσμου Βουλευτήρια, ο ΟΗΕ, το ΝΑΤΟ.

Και οι Βρυξέλλες, τ' Αδελφού κέντρα αμφιεσμένα.
Είναι οι Μάσκες που φορούν οι ψευδοκυβερνήτες,

Οι Σταυροφόροι υποκριτές των Ολοκαυτωμάτων,
του Σατανά φιλόανθρωποι, οι Άγγελοι του Σκότους.
Που κρύβουνε την Άβυσσο, π' ανοίγεται μπροστά μας,
που κρύβουνε τα όπλα τους, το χρώμα και το ψέμα.

Τα όσα συνέβησαν στην Ελλάδα, δεν ήταν τυχαία, αλλά πρά-
ξεις μιας παγκόσμια σύγκρουσης, στην οποία η Ελλάδα
αποτελέσε –και συνεχίζει να αποτελεί– ακούσιο ‘πρωταγωνι-
στή’ και ένα από τα πιο δραματικά πεδία εξέλιξής της.

Απόσπασμα από το βιβλίο με τίτλο, ‘Σύγκρουση: Ο αγώνας
για την Ευρώπη και το Χρήμα μας’, του Γερμανού Οικονομολόγου,
Ντιρκ Μίλερ. Βλέπε, ΕΠΙΚΑΙΡΑ, τεύχος 188, σελ. 9

Που με αυτά κατάφεραν να ζώσουν τον πλανήτη.
Που δέσανε το σώμα μας και το διαφεντεύουν.
Και τη ψυχή μας έκαναν το Μέγα κολαστήριο.
Μαρτύριο και κάτεργο, την κόλαση του Άδη.

Εκεί που οι Πόλεις κάποτε, με Νόμους Κυβερνιόνταν,
επικρατεί σκότος βαθύ και ήθη υποκόσμου.
Το άσπρο, μαύρο κάνανε και την Αλήθεια φέμα.
Την κόλαση παράδεισο, το Θάνατο Ζωή.

Οι τράπεζες είναι ο Θεός, πιο πάνω οι τραπεζίτες.
Οι άνθρωποι είναι νούμερα, που ζουν για να δουλεύουν,
στη μέση κάποιои ένστολοι, εργάτες, παιδονόμοι,
κι όσος Στρατός θα χρειαστεί για να τηρούνται «νόμοι».

Ο ζωοφόρος έρωτας, θα πάει σ' άλλο κόσμο,
Έθνη, Πατρίδες, ιδανικά, θα γίνουν παρελθόν,
θ' αμπαρωθούν σε σκοτεινή, της λήθης φυλακή,
ν' άρθει της νύκτας ο Θεός, για Βασιλιάς στη γη.

...Σε ό,τι αφορά την απόρριψη του Εθνικού κράτους, υπάρχει μια ξεκάθαρη ταυτότητα θέσεων, ανάμεσα στον κομμουνιστή-διεθνιστή και τον κοσμοπολίτη-τραπεζίτη. Και οι δύο με διάφορα μέσα, αγωνίζονται εναντίον του εθνικού κράτους που το απορρίπτουν.

Από την κατάθεση του Κρίστιαν Ρακόφσκι το 1938.
'Οι Αθέατοι και οι αχυράνθρωποί τους',
του Σπ. Χατζάρα, Εκδόσεις Πελασγός, σελ. 27

Το Άπατο Πηγάδι

Πυγολαμπίδες έμειναν νεκρές που σιγοςβήνουν,
του λυχνοφάναρου σκιές, ο ρόγχος του θανάτου.
Πληγή βαθιά που αιμορραγεί, ανάσα που πεθαίνει.
Απελπισία πνιγηρή, κόμπος στα σωθικά μου.

Δεν έχω κάπου να πιαστώ, βοήθεια να ζητήσω.
Να δώσω μάχη με θεριά, δαιμονικά και φίδια.
Κι από το φόβο, που καρδιά και τη ψυχή συνθλίβει,
βουλιάζω ακόμα πιο βαθιά στο άπατο πηγάδι.

Επάνω στον Τιτανικό, επάνω στο Σταυρό μου,
πυρακτωμένο σίδηρο, ασήκωτο φορτίο.
Με αλυσίδες και καρφιά των μνημονίων Νόμους,
που κουβαλούν αμέτρητους, Ανθρώπους Σταυρωμένους.

Ηγέτες όλων των Εθνών, ντυμένοι με σημαίες,
με σύμβολα της πίστης τους, με Στέμματα και Τιάρες,
Μίτρες Παπών, αγκυλωτοί, πεντάλφες του διαβόλου,
Αρχιερείς και Βασιλείς του πλούτου μεγιστάνες.

Το καθήκον των πολιτών, ακόμα και αν αυτοί είναι ανό-
μοιοι, είναι η σωτηρία της κοινωνίας και η κοινωνία είναι
η πολιτεία.

Αριστοτέλους, Πολιτεία, 1276β, 28-29

* * *

Με τις μεγάλες πέτρες στον ώμο, ανηφορίζοντας τον θάνα-
το, μεγάλες πολιτείες θα χτίσουμε.

Γ. Ρίτσος

Κουκουλοφόροι Άρχοντες, οι σκοτεινοί Αφέντες,
που Κυβερνήτες κυβερνούν και τις υπερδυνάμεις,
που κόβουν χρήμα από χαρτί και φτιάχνουν αλυσίδες,
ομόλογα, παράγωγα, αίμα λαών και ιδρώτα.

Κλέβουν το γάλα των παιδιών, τα φάρμακα γερόντων,
και τα ταμεία μιας ζωής, των γηρατειών ελπίδα,
πουλάνε δάνεια φτωχών και πάλι τ' αγοράζουν,
αυτοί ορίζουν τις τιμές, τα χρόνια που θα ζήσεις.

Κάνουν πανεπιστήμια, στρατούς και εκκλησίες,
φιλόανθρωπα ιδρύματα, τάγματα αλληλεγγύης.
Στήνουνε ναρκοπέδια, κρίσεις και επαναστάσεις,
φούρνους και κρεματόρια, Μεσοσίες και Προφήτες.

*Όλοι τους παρανάλωμα, καιγόμενες λαμπάδες.
Δόξας παλιάς αθύρματα, της κόλασης τα σκιάχτρα.
Όλοι μαζί κατρακυλούν στο έρεβος, στο Χάος.
Ράκη από φόβο, αναζητούν έλεος, Σωτηρία.*

Τα πάθη σου να τα τιμωρείς, για να μη σε τιμωρήσουν αυτά.
Επίκτητος

* * *

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι, μετά τον πόλεμο, η αμερικανο-
ποίηση της Ευρώπης αποτελεί έναν πολύ σημαντικό κίνδυ-
νο και γνωρίζουμε επίσης πολύ καλά αυτό που θα χάναμε
εάν κάτι τέτοιο συνέβαινε ...

Μία αμερικανοποίηση της Ευρώπης θα προετοίμαζε, χωρίς
αμφιβολία, μία αμερικανοποίηση όλου του πλανήτη ...

Η ανθρωπότητα θα έχανε το παρελθόν της.

Σιμόν Βέιλ (1909 – 1943), Γαλλίδα φιλόσοφος

Αναζήτηση στο κενό

Μα εδώ γροικώ τον άτεγκτο, κριτή και οδηγό μου.
Τον ελεγκτή των πράξεων, δίκαιο τιμωρό μου,
τον άτεγκτο Επόπτη μου, τη θείκη πυξίδα,
Στο δρόμο τον διάσπαρτο, με πάθη και παγίδες.

Μοναδικό μου σύμμαχο, λυχνάρι ξεχασμένο.
Του Πλάστη το παράρτημα, τον εξομολογητή μου.
Κι από τα βάθη της ψυχής, το φως του αναζητώ.
Μιά κίνηση, μία φωνή, ένα χρησμό γραμμένο.

Μία αχτίδα, μία αστραπή να κόβει το σκοτάδι.
Μιά κορυφή απέναντι, να μετρηθώ μαζί της.
Μία φωνή, το θρόισμα των φύλλων, μιά ανάσα.
Μιά ένδειξη, ένα άκουσμα, ένα ζωής σημάδι .

Τίποτα δεν ακούγεται, τίποτα δεν κινείται.
Πηχτή, βαρεία, θανατερή, η κόλαση του Άδη.
Του άπειρου η μοναξιά, τ' απόλυτο κενό.
Βουβός, ρουφήχτρα δολερή ο τρόμος του Αγνώστου.

Καμιά φωνή δεν έρχεται, καμιά γραφή δεν βλέπω.
Σιγή βαθειά και παγωνιά, μαρτύριο θανάτου.
Του χθόνιου κόσμου η κόλαση, η άκρατη σιωπή.
Στροβίλισμα στο άπατο, του ιλίγγου το πηγάδι.

«Θείον τε και φύσις ουδέν μάτην ποιούσιν.»

Τίποτα άσκοπον δεν κάνουν ούτε η φύση ούτε ο Θεός.

Αριστοτέλης

Ο Άτεγκτος Κριτής

*Και ξάφνου, απ' το είναι μου, του άγνωστου τον Κόσμο,
ακούω γνώριμη φωνή, του άτεγκτου Κριτή μου.
Μη μου ζητάς το έλεος, το χέρι να σου δώσω.
Δική σου η επιλογή, δική σου και η μοίρα.*

Πρέπει από μόνος να σωθείς, με τη δική σου πάλη.
Τα Τάρταρα που τώρα ζεις, το μέγα κολαστήρι,
κανένας άλλος δεν μπορεί, παράδεισο να κάνει.
Γιατί εσύ ξεπούλησες στο τέρας τη ψυχή σου.

Σ' έκανα κορωνίδα μου, με ΛΟΓΟ προικισμένο,
Ψυχή θεών σου έδωσα. Σώμα, Μορφή Αγγέλου.
Αισθήματα και νόηση, Συμπαντικούς παλμούς,
για να μπορείς να πλοηγείς της γνώσης τη σαΐτα.

Στο αχανές του Σύμπαντος στ' αντίπερα του κόσμου.
Στις Θάλασσες των Ουρανών, στου μικροκόσμου τ'
Άστρα.
Να ψάξεις μέσα σου βαθιά, το άπειρό σου χάος.
Να γίνεις Μύστης τ' Αγαθού, της άπλετης Αλήθειας.

Κάθε πολίτης πρέπει να ζει ελεύθερος και να θεωρεί τον
εξαναγκασμό στην ατίμωση και στην προσβολή χειρότερες
από το θάνατο και την υποδούλωση της Πατρίδας του.

Δημοσθένης

Ν' ανέβεις σκάλες τ' Ουρανού, προσφέροντας Αγάπη.
Αγάπη στον πλησίον σου και σεβασμό στη φύση.
Στη φύση τη φιλόξενη, πύλη του Παραδείσου.
Γήπεδο των Αγώνων σου, Βατήρα προς το Στόχο.

Το Στόχο της Ανάβασης προς την Αθανασία.
Ν' ανέβεις τον ανήφορο, κρατώντας μου το χέρι.
Τον κόσμο τον απέραντο, από ψηλά να βλέπεις.
Ν' ανέβεις ακόμα πιο ψηλά, όσο μπορείς να φτάσεις.

«Πιθήκων ο κάλλιστος αισχρός ανθρώπων γένει συμβάλλει.»
Ανθρώπων ο σοφώτατος προς Θεόν, πίθηκος φαίνεται και
σοφία και κάλλη και τοις άλλοις πάσιν.

Ηράκλειτος

Άτομο Αδιαίρετο

Εικόνα και Ομοίωμα, σ' έκανα με τον Πλάστη.
Άτομο αδιαίρετο, αξία χωρίς όρια.
Δεν έχει ταίρι η ματιά, το κύμα της φωνής σου.
Ο κωδικός του αίματος, τα ίχνη των δακτύλων¹.

Είν' όλα αυτά ΜΟΝΑΔΙΚΑ στους άπειρους Αιώνες.
Είναι οι πύλες του Θεού, του Άδη κατακόμβες.
Έχεις ψυχή και Λογική, Ελευθερίας Λόγο.
Ελεύθερη τη Βούληση κι απ' των Θεών τους ΝΟΜΟΥΣ.

Μπορείς ν' ανέβεις στα ψηλά, στου Πλάστη τα λημέρια.
Παλεύοντας με λαίλαπες, όρνια φρικτά και γύπες.
Όχι για τα παράσημα, αλλά για να προσφέρεις,
το χέρι στο δημιουργό, στο γένος σου φτερά.

Μπορείς ν' απλώσεις στο Θεό, τα χέρια σου τα δύο,
να τον τραβήξεις πιο ψηλά, ένα σκαλί ακόμα.
Να μη ζητάς το έλεος, στήριγμα και συμπόνια.
Μπορείς να πέσεις χαμηλά, στην κόλαση τον πάτο.

---

1. Γίνεται αναφορά στη μοναδικότητα της ίριδος του ματιού, της χροιάς της φωνής, του D.N.A. και των δακτυλικών αποτυπωμάτων του Ανθρώπου.
Είναι οι ατομικοί κωδικοί για κάθε Ανθρώπινη ύπαρξη, ταυτιζόμενη σε ένα μοναδικό αριθμό μητρώου στο βιβλίο του σύμπαντος.

Δεν είσαι μία ύπαρξη που ζει για να πεθάνει,
που έρχεται και χάνεται σαν αστραπή στο χρόνο.
Είσαι Αξία που μπορείς να ζήσεις στους Αιώνες,
μ' αντάλλαγμα την προσφορά και της ζωής ακόμα.

Για ν' ανεβείς στα ανώτερα πεδία του Ανθρώπου.
Δικός σου ο δρόμος ν' ανεβείς, δικός σου και να πέσεις.
Δική σου η ευθύνη ν' αρνηθείς του Σύμπαντος τα πλούτη.
Να παραδώσεις τη ψυχή στα φίδια των παθών σου.

«Τέλος μεν είναι την εξομοίωσιν τω Θεώ.»

Ο σκοπός είναι η ομοίωση με τον Θεόν.

Διογένης Λαέρτιος, Βίοι Φιλοσόφων Γ. 78

* * *

Πολεμήσατε άοπλοι και νικήσατε, μικροί ενάντια σε μεγά-
λους. Σας οφείλουμε ευγνωμοσύνη, επειδή μας δώσατε το
χρόνο να υπεραασπιστούμε την πατρίδα μας. Ως Ρώσοι και
ως άνθρωποι, σας ευχαριστούμε.

Ραδιοφωνικός Σταθμός Μόσχας, κατά την επίθεση του Χίτλερ
εναντίον της Ε.Σ.Σ.Δ.

Δεκάτη τρίτη ποιητική ενότητα

ΣΩΣΕ ΓΥΙΕ ΜΟΥ ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

- Με σχισμένα τα πανιά
- Έχω φύλακες κρυμμένους
- Θέλω πλήρωμα ανδρείων
- Είναι εντολή γραμμένη
- Χέρι, χέρι να πιαστούν
- Την Ελλάδα την κρυμμένη
- Μη δακρύζεις Άγια Μάνα
- Είναι ο Έλληνας χρησμένος
- Το αμπάρι το κλειστό
- Είναι πόλος η Ελλάδα

Νοέμβριος 2013

Το Ελληνικό Έθνος, που εδώ και πολλές χιλιάδες χρόνια προσφέρει στην Ανθρωπότητα μεγάλα και θαυμαστά έργα έχει αποταμιεύσει, αστείρευτο και αναπαλλοτρίωτο κεφάλαιο, το οποίον οι Ελληνικές γενιές, μπορούν να αξιοποιήσουν. Συνειδητοποιώντας τις εσώτερες διαστάσεις αυτής της πνευματικής κληρονομιάς, μπορούν και οφείλουν να πυροδοτήσουν νέες δυνάμεις για την ανάταξη της Εθνικής και της Παγκόσμιας ολοκλήρωσης και προοπτικής. Το κεφάλαιο αυτό έχει κατατεθεί στην τράπεζα της συλλογικής συνείδησης των Λαών και στη Συμπαντική μνήμη και αναμένει από τους δικαιούχους του, με μεγάλους αγώνες και θυσίες, να το αναζητήσουν.

Η ιδιοσυγκρασία των Ελλήνων

Η ευλύγιστη ιδιοσυγκρασία των Ελλήνων, τους επιτρέπει –καθόλη την πολυχιλιετή διαδρομή τους– να περνάνε γρήγορα από την Αριστοκρατία στη Δημοκρατία και από αυτή στην Τυραννία.

Να επιβιώνουν, μετά από καταστροφές, κατακτήσεις και σκλαβιά αιώνων, εμφύλιους και γενοκτονίες και να διατηρούν αλώβητη και ακμαία την Ελληνικότητά τους.

Στριφογυρνούν στους φαύλους κύκλους, σαν άρρωστοι, που μεταπίπτουν, από τον πυρετό στην υποθερμία, στο τρέμουλο και στο λήθαργο. Λες και κάποιες μυστηριακές βιολογικές δυνάμεις, μέσα από θανατηφόρες ιώσεις, επιζητούν την παραγωγή αντισωμάτων, ώστε να επιτυγχάνεται διέγερση, σφρίγος και δημιουργική έξαρση.

Αρκεί, τα ιδιοσυγκρασιακά τους γνωρίσματα, να ευρίσκονται σε συνεχή αναβάπτιση στις Ελληνικές Κασταλίες, ώστε:

- Να επιτυγχάνουν τη μύηση που αναβλύζει, μέσα από την ομορφιά της προσφοράς των Ελλήνων, τον πολιτισμό τους και τις αξίες τους.
- Να εισπράτουν, από το τεράστιο κεφάλαιο που καταθέτουν οι γενιές τους στο χρηματιστήριο της ιστορίας και να συνεχίζουν τη δική τους προσφορά.
- Να τις αθροίζουν σε μία ανιούσα πορεία προς την κατάκτηση της αλληλεγγύης και της ενότητας του Έθνους, που οδηγούν στην Ελευθερία.

Με σχισμένα τα πανιά

Έρχονται σεισμοί, τσουνάμι. Έρχονται κατακλυσμοί.
Απ' της θάλασσας τα βάθη, τρικυμίες και σεισμοί.
Έξαλλος ο Ποσειδώνας, των υδάτων ο Θεός,
σχεδιάζει να βουλιάξει τα βουνά μεσ' το βυθό.

Τρεμοσβήνουνε τ' αστέρια, φάχνει η πλάση να κρουφτεί!
Θά 'ναι οι θάλασσες σταγόνα, να διαλύσουν την οργή,
και ο Αίολος φουσκώνει, των ανέμων τους ασκούς,
αστραπές, βροντές, ο Δίας ετοιμάζει κεραυνούς.

Μα το πλοίο της Ελλάδας, με σχισμένα τα πανιά,
δίχως πλήρωμα δικό του, δίχως ρότα και πυξίδα,
με μιά Παναγιά κλαμένη, το καντήλι της σβηστό,
πλέει βαριά τραυματισμένο απο 'φίλιο' κεραυνό.

Δίχως χάρτες, δίχως ελπίδα, δίχως στόχο και σκοπό,
με τις μηχανές σβησμένες. Χαίνει κάτω ο βυθός.
Ανεβαίνει, κατεβαίνει απ' τον Άδη στην κορφή,
και η Παναγιά κλαμένη στέλνει ύστατη ευχή.

Το 2004, συμπληρώνονται 800 χρόνια από ένα συστηματικά λησμονημένο από την επίσημη ιδεολογία ιστορικό γεγονός, που έκρινε την εθνική μας διαμόρφωση, ύπαρξη και εξέλιξη... (την κατάληψη της Κων/λης)

‘Ελληνική Πολιτική Παιδεία’, του Μιχ. Χαραλαμπίδη, Εκδόσεις Στράβων, σελ. 243

Από τότε, το Καράβι ταξιδεύει τσακισμένο και χωρίς πανιά. Με ξένους καπετάνιους και λοβοτομημένα πληρώματα.
Με μεγάλες φουρτούνες και καταστροφές. Με ισχυρότερη την τελευταία, ίσως τη χειρότερη, που απειλεί να το καταποντίσει.

Έχω φύλακες κρυμμένους

Σώσε Γιέ μου το Καράβι, του Ανθρώπου τη φυλή.
Κουβαλάει στο αμπάρι, έργα θαυμαστά και μνήμες,
πέτρες πού 'ναι σκαλισμένες, πεταμένες σε σωρούς,
που κρατούν καλά κρυμμένα, σχέδια και κωδικούς.

Σχέδια για ένα κόσμο, άμιλλας και Ελευθερίας,
σχέδια για Παρθενώνες και Πλατωνικές Σχολές,
πάνφωτους Ναούς της Γνώσης, πούναι δέκτες και πομποί,
δρόμοι, ιμάντες και κανάλια, των αστέρων με τη Γη.

Είναι Μάνα το Καράβι, ένα αβύθιστο σκαρί,
κουβαλάει μεσ' το αμπάρι, Εντολή Συμπαντική.
Μεσ' στα κύματα, στα νέφη, στων ανέμων τη μαγία,
έχω φύλακες κρυμμένους, απ' τ' Ανθρώπου την Αυγή.

Οι ληστές και οι κουρσάροι, μέσα κι έξω απ' το Καράβι,
δεν θ' αφήσουν ο Ναός μου να χαθεί, να ληστευθεί.
Μόνοι τους θ' αφανιστούνε κι όταν έρθει η γαλήνη,
ούριος άνεμος θα σπρώξει στην Ιθάκη το σκαρί.

Το Καράβι της Ελλάδας, με σχισμένα τα πανιά,
πάντα μόνο του παλεύει, με θεριά και Λαιστρυγόνες.
Πάντα ένας Οδυσσέας, θα ξεφεύγει απ' τις Σειρήνες,
θα περνά τις Συμπληγάδες, τους Πολύφημους, τις Σκύλλες.

Η Αιώνια ιστορική νόηση, που διαποτίζει την Ελληνική ιδέα,
δεν θ' αφήσει το θηρίο, το δεσποτικό τέρας που συντρίβει τα
πάντα κάτω από τα πόδια του, να επιβάλει στην Ελλάδα και
στην Ανθρωπότητα το κράτος της πιά ανηλεούς μοίρας, στην
πιά απαίσια αποθέωσή της. Αυτή η Θεία νόηση ορίζει τις άμυ-
νες του συστήματος των ευγενών κυτάρων του, απέναντι στην
καταστροφική μαγία του θηρίου.

Θέλω πλήρωμα ανδρείων

*Και θα φτάνει στην Ιθάκη, θ' αφανίζει τους μνηστήρες,
πάντα θα τον περιμένει η ζεστή η αγκαλιά,
μιάς Αγίας Πηνελόπης και ενός άξιου υιού,
που θα χτίζει το Καράβι, με πιά δυνατά πανιά.*

Θέλω ο Γιός μου ο καπετάνιος, νά 'ναι ανίκητος στις
Μάχες,
θέλω πλήρωμα ανδρείων, στις φουρτούνες Μαχητές,
Ηρακλείς και Λεωνίδες, της Πατρίδας εραστές,
και τη φλόγα στο καντήλι, νύχτα, μέρα λαμπερή.

Να φωτίζει, να διαβάζουν, των προγόνων τους τα κλέη,
να μιλούν τη μόνη γλώσσα, που λαλούν και οι Αγγέλοι,
να μαθαίνουν για τα έπη, τους θαμμένους θυσαυρούς,
και στους δρόμους να αθλούνται, π' οδηγούν στους
Ουρανούς.

Τα νερά της Κασταλίας, που μίανανε οι εχθροί μου,
να τα κάνουνε καθάρια, κολυμπήθρα για τους νέους,
το Απολλώνιο¹ να λάβουν τ' Άγιο Πνεύμα και το Φως,
να διαβάζουν την πυξίδα και το χάρτη οδηγό.

---

1. Ο Θεός Απόλλωνας εκφράζει το Ελληνικό ιδεώδες της ανώτατης σωματικής και πνευματικής ανάπτυξης, της ηθικής ισορροπίας, της κάθαρσης από το μίasma και τον δίκαιον τιμωρό των αδικούντων.

Τον πατρώον Αρχηγό οδηγό των Ανθρώπων στην οργανωμένη ζωή, τον Θεόν της γνώσης και των μελλούμενων.

Είναι εντολή γραμμένη

Θά 'σαι πάντα στο Καράβι, Αιώνια σκέπη, Άγια Μάνα,
και του σύμπαντος οι δυνάμεις, θά'ναι ακοίμητοι φρουροί,
του φορτίου οι προστάτες, των κουρσάρων οι τιμωροί.
Αρκεί να καίει το καντήλι, να μη σβήσει μιά στιγμή.

Αρκεί η φλόγα του τις νύχτες να σκορπίζει το σκοτάδι,
να διαβάξει ο καπετάνιος τις γραφές, τους κωδικούς,
των καιρών ανεμολόγια, εχθρών και φίλων τους σκοπούς,
να διαβάξει τα σημεία, των μαντείων, τους χρησμούς.

Είναι εντολή γραμμένη, νά 'ναι κρίκοι οι γενιές,
μιάς σειράς κι ακολουθίας, μιάς σκάλας το σκαλί,
μιάς σκάλας που ενώνει τα αστέρια με τη Γή.
Όποιος κόψει αυτό τον κρίκο, στα ερέβη θα χαθεί.

Η νεότερη Ελλάδα, πλέει σ' άγνωστα νερά.
Ξέχασε το Θείο χρίσμα κι έσβησε την Άγια Δάδα,
τα προγονικά μνημεία, τ' άφησε χορταριασμένα,
γλώσσα, μνήμες, ιστορία, τά 'θαψε στη Γη βαθια.

Εάν ποτέ στο μέλλον, ο Αμερικανικός λαός επιτρέψει στους
Τραπεζίτες να ελέγξουν την έκδοση του χρήματος, οι χρημα-
τοδοτικοί Οργανισμοί που θα γιγαντωθούν, πρώτα με πλη-
θωρισμό και μετά με ύφεση, θα στερήσουν από τους ανθρώ-
πους την ιδιοκτησία τους, έως ότου τα παιδιά τους ξυπνή-
σουν άστεγα στη γη που οι πατεράδες τους κατέκτησαν.

Τόμας Τζέφερσον, Πρόεδρος των Η.Π.Α.

Αυτό συμβαίνει τώρα στην Ελλάδα, μετά την παράδοση του
ελέγχου της οικονομίας της και της διακυβέρνησής της στους
ξένους. Της κλέβουν τον δημόσιο πλούτο, δημεύουν την ιδιωτι-
κή περιουσία, κλέβουν τις ελπίδες της. Κακοποιούν τη γλώσσα
της, την ιστορία της και γενοκτονούν το Έθνος.

Χέρι, χέρι να πιαστούν

*Άφρονες καπεταναίοι, Κυβερνήτες χαμερπείς,
ακουμπήσαν σαν την Κίρκη, με το μαγικό ραβδί,
κι έκαναν το πλοίο τσόφλι και το πλήρωμα γουρούνια,
τ' Άγιο Έθνος των Ελλήνων, δίχως έρμα και τιμή.*

*Έβαλαν εχθρούς στο πλοίο και προδότες στο τιμόνι,
εφιάλτες, μεταπράτες, Θεομπαίχτες, μητροκτόνοι.
Και οδηγούνε το Καράβι, με σβησμένη μηχανή,
να το ρίξουνε στα βράχια, το αβύθιστο σκαρί.*

*Κόβουνε την αλυσίδα και τους κρίκους των γενιών,
και σκοτίζουνε τ' αστέρια, π' οδηγούσαν το Λαό,
άνοιξαν πλατιά τις πόρτες, μπήκαν σκύλοι στο μαντρί,
και γκρεμμίζουνε, αρπάζουν, θανατώνουν τη φυλή.*

*Πες στους Έλληνες, Άγια Μάνα, χέρι, χέρι να πιαστούν,
να μη σπάσουνε τον κρίκο και στην Άβυσσο χαθούν,
κρύσταλλο να πιούν νερό, της αστείρευτης πηγής,
που πηγάζει απ' το Σύμπαν και δροσιίζει όλη τη Γη¹.*

1. Στην ιστορία υπάρχει ένα θαύμα που συμβαίνει μία φορά.
Αυτό είναι η Αρχαία Ελλάς.

Ρενάν, Γάλλος φιλόσοφος και Ακαδημαϊκός

Αυτό το ανεπανάληπτο θαύμα, συμπεριλαμβάνει στο φωτοστέφανό του, κάθε χρώμα και απόχρωση, κάθε νότα και παλμό ήχου και φωτός και εν γένει κάθε συχνότητα του πνευματικού και ηθικού φάσματος. Λείπει, επί αιώνες, ο κύκλος της ενότητας και της Αλληλεγγύης, που θα αγκαλιάζει σε μία σύνθεση, όλες αυτές τις συνιστώσες και θα τις μετουσιώνει σε δύναμη δημιουργίας και κυριαρχίας. Στη θέση του εμιφιλochώρησε η διχόνοια και η διαίρεση. Ίσως, στο Εθνικό μας Σύμβολο, στη Σημαία μας, να χρειαστεί να προστεθούν δύο σφιχτοδεμένα χέρια, το τελευταίο νούμερο στο κωδικό, που θα πυροδοτήσει την εκτόξευση του Ελληνικού Οχήματος.

*Με το γάργαρο νερό της, να ποτίζουνε τους Γιουούς μου,
με τις νότες του Ορφέα, τα τραγούδια των Μουσών,
να πετάξουν στους Αιθέρες και σε κόσμους αρμονίας,
σ' άλλους κόσμους Δελφικούς, της Αιώνιας Σοφίας.*

*Θά 'χει τότε το καράβι, πλήρωμα και καπετάνιους,
φεγγοβόλους κυβερνήτες, πάντα άτρωτους στη Μάχη,
θα 'ναι πρώτο το Καράβι, ναυαρχίδα στα πελάγη,
και η άγρια φουρτούνα, δροσαγέρι την Αυγή.*

*Τότε θά 'ρθουν οι προγόνι, θά 'ρθουν Άγγελοι και εγώ,
όλη η φύση και τ' αστέρια, οι αήττητοι στρατοί,
και στη θέα τους οι εχθροί τους, θα χαθούν στην κοίλη γη,
τά 'χει γράψει ο Σωκράτης, νέοι και παλιοί σοφοί.*

*Έχει ο Έλληνας τα όπλα, απ' την πρώτη του Αυγή,
Όπλα θεϊκά στ' αμπάρι, ξεχασμένα επί Αιώνες,
τον φωτίζω, τον προτρέπω, να τα βάλει στα σχολειά,
για να μάθουνε οι νέοι, πως θα σπάσουν τα δεσμά.*

*πως θα σπάσουν τα δεσμά, που τους πέρασαν εχθροί μου,
τ' αχραντα να κοινωνήσουν, τη μεγάλη εντολή μου,
τη φυλή μου να οδηγήσουν, να την κάνουν Οικουμένη.
Βγάλε Γιέ μου απ' το αμπάρι την Ελλάδα την κρουμμένη.*

Έχω δύο μεγάλους εχθρούς. Το στρατό των Νοτίων μπροστά μου και το στρατό των τραπεζιτών πίσω μου. Από τους δύο αυτούς εχθρούς, ο χειρότερος είναι ο πίσω μου.

Αβραάμ Λίνκολν, Πρόεδρος των Η.Π.Α. Δολοφονήθηκε γιατί τόλμησε να τυπώσει δολλάρια.

Οι τράπεζες είναι το αφεντικό κάθε στρατού επιβολής. Αλλά και αυτές είναι ο δυνατός βραχίων του μεγάλου αφεντικού, των δυναμένων ελέγχου των συνειδήσεων, που θέλουν τον Άνθρωπο σκλάβο και υποτελή. Αυτό το τέρας έχει ένα μόνον εχθρό, την πόλη της ευνομίας, που εκπαιδεύει πολίτες ελεύθερους.

Την Ελλάδα την κρουμένη

Την πηγή τη φωτοδότρα, τη φυλάκισαν στ' αμπάρι,
και της κλέψανε τ' αστέρια, κάθε γνώση και ιερό,
τη μορφή, τα ιμάτιά μου και τα κάνανε μανδύα,
βάλανε Σταυρό στην Τιάρα και στη Μίτρα Θυρεό.

Κι έκρυψαν καλά από κάτω, το ανήμερο θεριό.
Λεν' πως είναι εκπρόσωποί μου, οι δικοί μου

Σταυροφόροι.

Μέρα, νύχτα σε καρφώνουν, σαν Δεσμώτη στο Σταυρό.
Σπάσε Γυιέ μου τα δεσμά σου, βγες στη μέρα και στο φως.

Έχει ο Δράκος δυό κεφάλια. Ένα στην Ανατολή,
και στη Δύση άλλο ένα, με αμέτρητα πλοκάμια,
που βυζαίνουν το'να τ' άλλο, αφαιμάσσουν τους Λαούς,
νόμους φυσικούς βιάζουν, βεβηλώνουν τους Ναούς.

Έχεις Γυιέ μου υπερόπλα, από τον πρώτο Προμηθέα,
που τα έκλεψε για σένα απ' τον αφέντη του Θεό.
δεν εξήτησε απ' το Δία, έλεος ούτε συμπόνοια,
και έμεινε ψηλά στο βράχο, καρφωμένος στο Σταυρό.

Νύχτα, μέρα, ο Προμηθέας το Θεό παρακαλούσε,
μην τη γνώση ξαναπάρει, να μη σβήσει την ελπίδα,
σβήσει η πρώτη αχνοφεγγιά, πάρει αγέρας το λυχνάρι,
κι έρθει πάλι ολέθρου μοίρα, παγωνιά, βαθύ σκοτάδι.

Η καλλίτερη από τις πόλεις είναι εκείνη που έχει
γενναίους 'Ανδρες.

Πυθαγόρας ο Σάμιος (570–496) π.χ.

Ο πρώτος γενναίος στη διαδρομή του Ανθρώπου είναι ο Προμηθέας.
Έκτοτε το δίδαγμα του εκχύθηκε σαν Ουράνιος φωτεινός χείμαρρος
και καταύγασε το κόσμο, ενώ ο αφέντης Αρχοντας του σκότους, λυσσομανά να ανεβάσει τον Προμηθέα και πάλι στο Σταυρό του. Είναι
αυτή η Αιώνια πάλη και η έκβασή της κάθε φορά εξαρτάται από τη
συνειδητοποίηση των πολλών. Είναι ο πρώτος γενναίος και Ηρωας, ο
Έλληνας Δεσμώτης.

ΚΡΙΤΙΚΕΣ

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΧΡ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Β' ΑΘΗΝΑΣ - ΠΑΣΟΚ
πρώην ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Αθήνα, 6 Νοεμβρίου 2013

Προς τον
κον Θεόδωρο Δάλμαρη
Αριστοτέλους 25
190 13 ΣΑΡΩΝΙΑΔΑ

Αγαπητέ Θεόδωρε

Σε ευχαριστώ θερμά για την αποστολή του ποιητικού σου έργου « Ελλάδα ο αιώνιος Δεσμώτης». Θέλω να σου εκφράσω τα ειλικρινή συγχαρητήρια μου γι' αυτό το πραγματικά σπουδαίο έργο, αληθινό πνευματικό κατόρθωμα. Αντιλαμβάνομαι ότι προετοιμάζεσαι για την έκδοσή του και εύχομαι από τώρα να αποτελέσει και εκδοτική επιτυχία όπως το αξίζει αλλά να ξυπνήσει και συνειδήσεις που υπνώτουν. Ως ποιητής ασφαλώς, δικαιούσαι και την υπερβολή και το απόλυτο ιδεών και συναισθημάτων, για τα οποία γνωρίζοντάς σε μια ολόκληρη ζωή σε τιμά η γενιά μας. Έτσι ξεπέρασα, αυτά που δε υιοθετώ, αφού ως πολιτικός αδυνατώ να ανέβω μαζί σου ψηλά στον «Παρνασσό». Οφείλω, δυστυχώς, να είμαι πιο πεζός, «ρεαλιστής», όπως λένε. Ωστόσο θέλω να σε διαβεβαιώσω ότι με καθήλωσε κυριολεκτικά το έργο σου, καθώς ξεχειλίζει από την παθιασμένη αγάπη σου για την Ελλάδα και τον άνθρωπο και από τα έντονα συναισθήματα οδύνης για τα παθήματά τους αλλά και από την ελπίδα σου σε ένα καλύτερο αύριο. Το ελπίζω κι εγώ μαζί σου κι αγωνίζομαι με την ψευδαισθηση ενός μικρού Προμηθέα Δεσμώτη κι εγώ.

Αυτή η ενότητα σου είναι συγκλονιστική! Σα να διαβάζω Σικελιανό, Παλαμά... Διαλέγω το τετράστιχο «γίνε πάλι Λεωνίδας ...όλης της γης».
Προχώρα ! σου εύχομαι υγεία και δύναμη.

Χρ. Κακλαμάνης

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΧΡ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΙΚ. ΚΡΗΤΙΚΟΣ
τ. Αντ/ος της Βουλής
Λ. Ανοιξεως 53, 14569, Άνοιξη

Είναι ελάχιστοι οι μεγάλοι οραματιστές, εκείνοι δηλαδή που, ξεπερνώντας τα όρια του επιστητού, διείσδησαν με την ερευνητική ματιά τους στο ανεξερευνήτο Ελληνικό Σύμπαν. Και λέγοντας σύμπαν, εννοώ όλους εκείνους τους μικρούς και μεγάλους γαλαξίες του Στερεώματος, που το αθάνατο ελληνικό πνεύμα εδημιούργησε.

Και οι οραματιστές αυτοί, οι ελάχιστοι, εκπροσωπούν τον Περιούσιο Λαό των Ελλήνων στη μακρά ιστορική του διαδρομή. Και ως βιγλάτορες, ακροβολίζονται στις επάλξεις της παγκόσμιας διανόησης. Και εκπροσωπούν τις μεγάλες στιγμές της ιστορίας.

Σε αυτήν την σχολή των ελαχίστων οραματιστών ανήκει ο Θεόδωρος Δάλμαρης, ο οποίος με το ποιητικό του έργο (πρωτότυπο σε ύφος και βαθυστόχαστο σε περιεχόμενο) ξαφνιάζει, εκπλήσσει, προβληματίζει και γοητεύει.

Γέννημα και φύτρα των αρκαδικών βουνών, έμεινε άτρωτος από τις φθοροποιές νεωτερικές αντιλήψεις. Έμεινε **ατόφιος Έλληνας**. Με καθαρή συνείδηση, προσέγγισε το φαινόμενο **Ελλάς-Ελληνισμός** «οντολογικά και ιδεολογικά, ως το πνεύμα-γεννήτωρ του κόσμου», η πηγή του φωτός και η προαιώνια μήτρα των οικουμενικής διάστασης δημιουργημάτων.

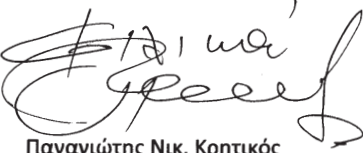
Ο τίτλος «Προμηθέας» είναι τίτλος ευρηματικός και εμβληματικός. Ταυτόχρονα δε συμβολικός, αλλά και προσδιοριστικός ενός Λαού-μάρτυρα και συνάμα Λαού-φωτοδότη. Τη δραματική πορεία αυτού του Λαού στην ιστορική του διάσταση, ένας άλλος μεγάλος ποιητής του παρελθόντος αιώνα, ο Κωστής Παλαμάς, τη διεκτραγώδησε με το «Δωδεκάλογο του Γύφτου» και τη «Φλογέρα του Βασιλιά». Ο Θεόδωρος Δάλμαρης τη διεκτραγωδεί με τον «Προμηθέα» του. Ο

Δάλμαρης, όμως, πρωτοτυπεί γιατί εισάγει στον ποιητικό λόγο τη φιλοσοφία, και αντίστροφα, στην σφαίρα της φιλοσοφικής σκέψης εισάγει τον ποιητικό λόγο. Τα ζευγαρώνει και τα συνδέει αρμονικά και τα δύο.

Από τον πυρήνα του έργου του εκπορεύεται ο διδακτικός ποιητικός λόγος ως αιχμή και δόρυ του Ελληνικού Πνεύματος, του Ελληνισμού απέναντι στις φθοροπιές και διαβρωτικές επιδράσεις της πολυεθνικής και θολής κουλτούρας, η οποία στοχεύει στην εξαφάνιση του πολιτισμού του και της ιδιαιτερότητάς του.

Φίλε Θόδωρε, θερμά συγχαρητήρια.

Αθήνα 12.10.2014

Παναγιώτης Νικ. Κρητικός

MARIA MANTΟΥΒΑΛΟΥ

Αν. Καθηγήτρια της Φιλοσοφικής
Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών
Τ.Θ. 77151
17510 Π. Φάληρο
τηλ. 210-9821796
Fax: 2109886329

Π. Φάληρο 24/1/2014

Προς

κ. Θεόδωρο Δάλαρη
Αριστοτέλους 25
19013 Σαρωνίδα, Αττικής

Αξιότιμε κ. Δάλαρη,

Έλαβα την Ποιητική σας Συλλογή «*Προμηθεύς*», το παρθενικό, όπως ο ίδιος γράφετε, ποιητικό σας έργο. Πρόκειται για ένα ιδιότυπο έργο συνδυασμού προσωπικής ποίησης και συγχρόνως υπόμνησης των πηγών της σκέψης σας και των ποικίλων ερεθισμών σας από τις οδυνηρές επιπτώσεις των ξένων επεμβάσεων στον ελληνικό χώρο και τους Έλληνες.

Η αδιαμφισβήτητα δικαιολογημένη οργή σας, για τις ξένες και γηγενείς προσπάθειες αλλοίωσης ή και αφανισμού του Ελληνισμού, μορφοποιείται με επιτυχία με τον ελληνικό δεκαπεντασύλλαβο στίχο, που χρησιμοποιείτε ευρύτατα στο έργο σας. Ωραία και η ποικιλία του ρυθμού και του μέλους, τόσο στα ελληνοπρεπή εγκωμιαστικά ποιήματά σας, όσο και στα σαρκαστικά πολεμικής διάθεσης. Για πρωτόλειο το, έργο σας είναι αξιόλογο και για το ποιητικό αποτέλεσμα και για την πυκνότητα των ιδεών του.

Φιλικά,

Μαρία Μαντουβάλου

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΝΕΑΡΧΟΥ
ΠΡΕΣΒΥΣ Ε.Τ.

Ο φίλος από τα παλιά Θεόδωρος Δάλμαρης, στο έργο του «ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ» και υπότιτλο «Ελλάδα: Ο Αιώνιος Δεσμώτης», κάνει μια σπάνια κατάθεση ψυχής. Η ποιητική μορφή, που χρησιμοποιεί, ως όχημα, όπως ο ίδιος λέει, δεν πρέπει να απατά σχετικά με το πραγματικό περιεχόμενο του βιβλίου του. Δεν πρέπει να δημιουργείται δηλαδή η εντύπωση ότι ο συγγραφέας αναζητά, με το βιβλίο αυτό, ποιητικές δάφνες. Η υψηλή ποίηση, ασφαλώς, δεν εξαντλείται στο ποιητικό ταλέντο. Αναφέρεται στα μεγάλα θέματα που συνδέονται με τον άνθρωπο και τον κόσμο: την πατρίδα, την ελευθερία, τον πολιτισμό, τον έρωτα, τη μοίρα του ανθρώπου.

Μέχρι την κλασική εποχή, ακόμη και οι φιλόσοφοι εκφράζονταν με έμμετρο λόγο. Ο διαχωρισμός του πεζού από τον έμμετρο λόγο ήρθε με τον ορθολογισμό του 5^{ου} αι. Ο έμμετρος λόγος έχει το πλεονέκτημα να συνοψίζει και να εκφράζει αξιωματικά ιδέες και σκέψεις, που συνθέτουν τον ορθό λόγο με την αίσθηση, τη μνήμη, τη διαίσθηση και την επιτομή ατομικών ή συλλογικών αισθημάτων και ιδεωδών.

Η ιδιόμορφη σχολιαστική ποίηση του Θεόδωρου Δάλμαρη έχει ως βωμό αναφοράς την Ελλάδα και το Ελληνικό πνεύμα. Την πεμπτουσία του Ελληνικού πνεύματος και το τί σημαίνει αυτό για τον κόσμο και την ανθρωπότητα, τα ανθρωπιστικά ιδεώδη, την ελευθερία και την ομορφιά. Αντιθέτει το Ελληνικό πνεύμα, που είναι στην ουσία του ανθρωπιστικό, απελευθερωτικό, Προμηθεϊκό, σε άλλες αντιλήψεις, που είναι θεοκρατικές και κυριαρχικές. Οι αντιλήψεις αυτές αντιμάχονται τις Ελληνικές αξίες. Η επίδρασή τους είναι φανερή σήμερα στην επιδιωκόμενη Νέα Παγκόσμια Τάξη, που εκδηλώνεται με την παγκοσμιοποίηση.

Η τελευταία δοξολογεί την πρωτοκαθεδρία των αγορών

και θέλει τον άνθρωπο καταναλωτή αντί πολίτη, κυριαρχούμενο από παντοδύναμες και διεθνοποιημένες αγορές, χωρίς πραγματική πολιτική ελευθερία και δημοκρατούμενη ζωή. Θέλει επίσης την αποδόμηση του έθνους, που είναι το υπόβαθρο της λαϊκής κυριαρχίας και η κιβωτός της εθνικής και πολιτιστικής ταυτότητας κάθε λαού.

Η ποίηση του Θεόδωρου Δάλμαρη δεν γράφεται ως φιλολογικό ανάγνωσμα. Είναι το απόσταγμα μιας βαθειάς αγωνίας για την επέλαση δυνάμεων, που απειλούν αυτό που αντιπροσωπεύει η Ελλάδα στον κόσμο αλλά και για την πορεία του κόσμου, στον οποίο ανδρώνονται πάλι νέες επικίνδυνες δυνάμεις ανελευθερίας, κυριαρχίας και τυραννίας.

Η ποίησή του, μέσα από το βάθος και τη διάσταση της καταγγελίας και της αγωνίας του, είναι επίσης ένα προσκλητήριο για αφύπνιση και αγώνα. Η Ελλάδα καλείται, για άλλη μια φορά, να αντικρούσει μια άλλη νέου τύπου επίθεση και να διασωθεί ως έθνος και ως πολιτιστική συνέχεια αλλά και να συμβάλει στη διαφύλαξη των αξιών, που η Ελλάδα, σαν Προμηθέας, δώρησε στον κόσμο. Τις αξίες αυτές τις έχει μεγάλη ανάγκη ο κόσμος για την ελευθερία του και για ένα ανθρωποκεντρικό πολιτισμό.

Με εκτίμηση
Περικλής Νεάρχου,

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΤΗΛΙΓΑΔΑΣ
Συγγραφέας — Κριτικός Λογοτεχνίας

Αθήνα 17-11-2013

Αγαπητέ Θεόδωρε,

Σ' ευχαριστώ θερμά για την ευγενική προσφορά της πνευματικής σου δημιουργίας. Για να ενσκήψει βέβαια κανείς, με μια κριτική μελέτη, στον πνευματικό μόχθο των άλλων, πρέπει να ξέρει να εκτιμά την οποιαδήποτε προσπάθεια εξωτερίκευσης των νοημάτων και των συναισθημάτων ενός δημιουργού και να έχει την δύναμη να διεισδύσει και να ενστερνιστεί την προσπάθεια καταγραφής της πνευματικής του διάστασης.

Με βαθειά συγκίνηση ψυχής καταθέτω σήμερα τα λίγα τούτα λόγια όπως αξίζει σε έναν βαθυστόχαστο διανοούμενο που ζει και κινείται ανάμεσά μας, αναπνέει την ανάσα μας και δημιουργεί. Και τούτη η πνευματική προσωπικότητα του καιρού μας, ο λογοτέχνης και κυρίως ο άνθρωπος της γνώσης και της αλήθειας, είναι ο Θεόδωρος! Ο δικός μας ο Θεόδωρος! Ο Θεόδωρος ο Δάλμαρης! Μία ευγενική παρουσία, απλή σαν το φως στη μοναξιά του πλήθους, μιά πηγή φωτός στη λύσσα του σήμερα, ένας ακούραστος εργάτης του πολιτισμού, ένας πολύπλευρος, πιστός υπηρέτης του πνεύματος που ευτυχώς πολλοί από εμάς έχουμε την τύχη να εισπράττουμε τους καρπούς του άοκνου αγώνα του και κάθε φορά που εμείς μελετάμε το έργο του νοιώθουμε να μιλά στις καρδιές μας.

Φορτωμένος με γνώση και εμπειρία σμιλεύει το είδος του λόγου, με το οποίο καταγίνεται, μ' ένα προσωπικό τρόπο και ύφος ολοκληρωτικά δικό του, συμβάλλει στην άμυνα για επιβίωση Ιδεών και επιμένει στην αναγκαιότητα της ζωντανής διατήρησης των πολιτιστικών μας παραδόσεων.

Το έργο του Θεόδωρου Δάλμαρη, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί «πνευματική παρακαταθήκη» αφού τα γρα-

φόμενά του αποτελούν ένα ιδιότυπο κεφάλαιο της Ελληνικής Γραμματείας σε μιά εποχή που ο άνθρωπος παραπαίει μέσα σε έναν καθημερινώς μεταβαλλόμενο κόσμο αποσύνθεσης. Στους σημερινούς αποτρόπαιους και χαλεπούς καιρούς όπου η έννοια άνθρωπος είναι είδος υπό εξαφάνιση και η πνευματική δημιουργία, οδεύει συνήθως, αιμορραγώντας «εν γή αβάτω, ανύδρω και ερήμω», δύσκολα βρίσκει κανείς προσωπικότητες με την πλούσια, γόνιμη και καρποφόρα πνευματική προσφορά του Θεόδωρου που αντιστέκεται στην χυδαιότητα του σήμερα.

Φίλε Θεόδωρε,

«Ο άνθρωπος φύσει ορέγεται του ειδέναι» υποστήριξε ο Μέγας Αριστοτέλης. Και αυτό ακριβώς επέτυχε το έργο σου «ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ» που μας άνοιξε πρώτα την καρδιά σου και μετά τις σελίδες του και με το πολυσχιδές περιεχόμενό του διεισδύει στις πολύμορφες εκφράσεις της ζωής ενός αποστεωμένου σήμερα στους κόλπους του οποίου κυριαρχεί η αποξένωση και καλλιεργούνται πρότυπα πολύ απέχοντα από τις αιώνιες αξίες της ζωής και του ελληνισμού κατ' επέκταση.

Μιά ακόμη δική σου προσπάθεια, ένα ακόμη δικό σου χάραγμα μιάς πνευματικής πορείας, μας δίνει την ελπίδα και την εγγύηση μιάς αδιαμφισβήτητης διαχρονικής επιτυχίας στην διακονία των ελληνικών γραμμάτων, της τέχνης και του πολιτισμού γενικότερα, που θα προσφέρει τα μέγιστα στο ανυπέρβλητο πνευματικό μεγαλείο του ελληνισμού, αφού φέρει την σφραγίδα της δικής σου παρουσίας.

Σου οφείλονται όχι μόνο συγχαρητήρια για την συμβολή σου στην εξύψωση των γραμμάτων, της γνώσης και του πολιτισμού και ευχές για την ευόδωση των εκδοτικών σου στόχων και για την δημιουργική σου διάθεση να συνεχίσεις απρόσκοπτα την οιστρηλατημένη πνευματική σου προσπάθεια, αλλά και μύρια ευχαριστώ για την διάνοιξη ενός διαύλου πνευματικής και ψυχικής ανάτασης ως προσφορά στις

δικές μας λογοτεχνικές διαδρομές και αναζητήσεις ακολουθώντας τα χνάρια της δικής σου πνευματικής πορείας.

Σε συγχαίρω και σ' ευχαριστώ για τη χαρά που μου έδωσες με το γεμάτο ωραίες εικόνες έργο σου, τις πολύτιμες σκέψεις σου και την θαυμάσια μορφή του πνευματικού σου δημιουργήματος.

Είναι τόσο συγκινητικό να κρατάει έτσι στα χέρια του και νείς μια ζωντανή πάντα μορφή της λογοτεχνικής και καλλιτεχνικής σου πνοής.

Σ' ευχαριστώ

Ο γραπτός λόγος του Θεόδωρου Δάλμαρη δίνει ένα κομμάτι από το πιστεύω του λογοτέχνη που δείχνει με τεντωμένο δάχτυλο τα κρίσιμα προβλήματα της ζωής και τα αποτελέσματα της καταλυτικής δράσεως των συνθηκών, κάτω απ' τις οποίες το ανήσυχο πνεύμα ενός δημιουργού δεν υποτάσσεται.

Ο λογοτέχνης διατυπώνει τη διαμαρτυρία του για τα κοινωνικά δρώμενα με μια γραφή, αυθόρμητη, οργισμένη, εκρηκτική.

Υπάρχει μιά αγνότητα στο πνευματικό δημιούργημα του Θεόδωρου Δάλμαρη. Ο πόνος του για τις δυστυχίες του κόσμου εκφράζεται χωρίς ρητορισμούς και οι στοχασμοί του είναι κραυγές αγωνίας, διαμαρτυρίας και μάχης. Είναι συμπίκνωση θλίψης και αντίστασης και η προσπάθεια της ανανέωσης της δύσκολης τέχνης του λόγου, διαποτισμένη από πηγαίο συναίσθημα φέρνει στον αναγνώστη μιά συγκίνηση συγκλονιστική. Και είναι αυτή η συγκίνηση μια προέκταση της προσωπικότητας του δημιουργού.

Σε μια εποχή, όπου τα περισσότερα βιβλία γράφονται χωρίς σκοπό και οι συγγραφείς τους αναλύουν σε αυτά ασήμαντες και αδιάφορες, για τον αναγνώστη, σκέψεις και προσωπικές τους καταστάσεις, έρχεται το πνευματικό δημιούργημα του Θεόδωρου Δάλμαρη να καταγραφεί στα λίγα σημαντικά έργα που έχουν γραφεί κατά καιρούς. Αναμφισβήτητα πρόκειται για συγγραφικό άθλο!

Και ο πολυτάλαντος Θεόδωρος Δάλμαρης; Μία αστείρευτη λαλαϊούσα Πηγή Δημιουργίας. Μια πνευματική προσωπικότητα που αναλώνεται στην υπηρεσία του ανθρώπου. Ένα συνειδητοποιημένο άτομο, ένας Δημιουργός με αυτογνωσία και ιδιαίτερο χάρισμα στοχασμού. Προσανατολισμένος στο χώρο του Λόγου και της τέχνης και διακατεχόμενος από την εναγώνια προσπάθεια του πνευματικού δημιουργού συνεισφέρει στην ποιοτική και πολιτιστική ανέλιξη του ανθρώπου για την οποία τον διακρίνει το πάθος και η καλή προαίρεση του καλού καγαθού ανδρός. Με πρόθεση να είναι πάντοτε χρήσιμος στον συνάνθρωπό του διεισδύει με πάθος πνευματικό στα φυλλοκάρδια των ανθρώπων. και αυτός ο ακούραστος εργάτης του πνεύματος θα εισπράξει την καταξίωση στην αγάπη των ανθρώπων που αγαπά. Απορροφώντας το νέκταρ των γνώσεών του και αφομοιώνοντας τα πνευματικά διδάγματά του, τον χειροκροτούμε τιμώντας τις επιτεύξεις του αναπέμποντας συγχρόνως ευχή. Η ευχή βέβαια ίσως είναι κοινότοπη, αλλά νομίζουμε ότι ταιριάζει. «Να συνεχίσει να εκπέμπει την δική του φώτιση, ώστε να συνεχίσει να μας διδάσκει, να συνεχίσει να μεταλαμπαδεύει την σοφία του και τους στοχασμούς του για να είμεθα άλκιμοι στο σώμα και το πνεύμα.»

Στις λίγες σελίδες του έργου του Θεόδωρου Δάλμαρη αποκρυπτογραφούμε τις εσωτερικές ενοράσεις και τους εσώψυχους παλμούς του δημιουργού. Διακρίνουμε την ευαισθησία του και τον πετυχημένο συνδυασμό της στοχαστικής σκέψης και του ποιητικού λόγου του λογοτέχνη. Στοιχεία ωριμότητας και συγχρόνως μιάς αγνότητας ψυχής και συναισθημάτων. Η αυθόρμητη έκφρασή του έχει μια αισθητική και στοχαστική ενότητα που είναι η καλύτερη μαρτυρία πως η ποίησή του έχει αλήθεια, αρμονία, ήθος και προσωπικότητα.

Ομολογουμένως, η ποιητική απόπειρα- πρώτη συλλογή του Θεόδωρου Δάλμαρη μας δίνει στοιχεία ενός ανήσυχου δημιουργού, που επιθυμεί να εκφραστεί με λυρισμό και προ-

σπαθεί να είναι ερωτικός. Επαινετή η προσπάθεια και άξια αφού ντύνει την ποίησή του με αυθόρμητους συναισθηματισμούς, χωρίς επιτηδεύσεις. Άφησε το ταλέντο του να μετουσιώνει σε ποίηση ό,τι τον πόνεσε, ό,τι αγάπησε, ό,τι του έδωσε αφορμή να δημιουργήσει.

Δύσκολα μπορείς να προσπεράσεις αυτό το πνεύμα του Θεόδωρου Δάλμαρη χωρίς να σ' αγγίξει, χωρίς να αναταράξει τα αισθήματά σου και να προκαλέσει τις ψυχικές σου διεργασίες, σε μικρό ή μεγάλο βαθμό, ανάλογα με τις ευαισθησίες που διαθέτει καθένας. Αυτό το πνεύμα που διαπερνάει με την ίδια ένταση και δένει με τον ίδιο αισθητικό αρμό όλο του το έργο, πρέπει να του χάρισε ευτυχισμένες στιγμές δημιουργίας και σ' εμάς τη χάρη της βιωματικής επικοινωνίας με τον ποιητή.

Η πνευματική διαύγεια, η απλότητα και η αμεσότητα του Λόγου αγγίζουν απαλά τις χορδές του νου και της ψυχής του αναγνώστη. Ο ελεύθερος στίχος του είναι εκφραστικός και άμεσος εστιαζόμενος στην ανάδειξη αισθημάτων και αξιών για έναν κόσμο που σήμερα οι Εφιάλτες του Έθνους, οι μισαροί προδότες της φυλής των Ελλήνων, οι οδαλίσκεις της Νέας Τάξης και της Παγκοσμιοποίησης, τα υβρίδια του Διεθνούς Σιωνισμού και των κάθε είδους Λεσχών και Στοών απεργάζονται τον αφανισμό του Έλληνα ανθρώπου και της χώρας του ωραίου, του μεγάλου και του αληθινού. Με γνώμονα τον προβληματισμό για το επιτελούμενο δράμα του κόσμου του σήμερα που κατακλύζει κατά κύριο λόγο την όλη του στιχουργική προσπάθεια, εκπέμπει αυτά τα εξευγενισμένα και υψηλά αισθήματα που σήμερα ευρίσκονται εν ανεπαρκεία. Ποιός να καταγίνει πιά με τον ανθρώπινο πόνο, με την τραγικότητα της ζωής; Ο γλαφυρός τρόπος γραφής και ανάπτυξης της θεματολογίας, η ροή και η ζωντάνια των εικόνων που παρατίθενται είναι προτροπή να ξαναβρούμε ό,τι συνταράσσει, ό,τι αγγίζει και συγκινεί ακόμη τον άνθρωπο και τούτο γιατί Ποίηση και Ζωή είναι έννοιες ταυτόσημες που υπηρετώντας τες κανείς αντλεί δυνάμεις για να πορευθεί.

Αν για κάθε ποιητή μας ενδιαφέρει να δούμε ως ποιο σημείο εσωτερικεύει το αρχικό έναυσμα και το εμπλουτίζει με νεώτερα και προσωπικά στοιχεία, για έναν ποιητή, στην εποχή μας, τίθεται σαν χρέος – οσάκις τίθεται – να αφυπνιστεί ένας λόγος πλήρης και αυθεντικά ανθρώπινος.

Όλα στην ποίησή του χρειάζονται αποκρυπτογράφηση γιατί είναι ποιήματα με δομή και λέξεις που θυμίζουν Όμηρο ή έρχονται κατ' ευθείαν από τον Όμηρο. Δεν επιδεικνύει την βαθιά του καλλιέργεια για να καταπλήξει τα πλήθη αλλά οι νοητικοί του μηχανισμοί έχουν την δύναμη να ανιχνεύσουν και να βιώσουν.

Αν ισχύει αυτό που λένε, ότι ένας ποιητής δεν έχει βιογραφία αλλά βιογραφία είναι το ίδιο το έργο του, τότε η βιογραφία του ποιητή Θεόδωρου Δάλμαρη, όπως συμπεραίνουμε από το έργο του, είναι πλούσια σε γεγονότα, εικόνες και συναισθήματα.

Ο Θεόδωρος Δάλμαρης είναι ένας από τους ιδιосуγκρασιακούς εκείνους διανοητές του σήμερα που είναι δύσκολο να τον κατατάξει κανείς σε ρεύμα, σχολή ή οργανωμένη φιλοσοφική τάση. Υπάρχει μιά αγνότητα στο πνευματικό δημιουργήμα η προσπάθεια της ανανέωσης της δύσκολης τέχνης του λόγου, διαποτισμένη από πηγαίο συναίσθημα φέρνει στον αναγνώστη μιά συγκίνηση συγκλονιστική. Και είναι αυτή η συγκίνηση μια προέκταση της προσωπικότητας του δημιουργού. Ζούμε σε μια εποχή επανάληψης και ανύπαρκτης δημιουργικότητας. Σε μια εποχή που μοιράζεται ανάμεσα στις ψευδο-πρωτοπορίες και τη λεηλασία του παρελθόντος και αυτό το λέμε τέχνη του παρόντος. Μια υποτιθέμενη τέχνη στερημένη από το κοινωνικό συστατικό της δημιουργίας. Γι' αυτό ο Θεόδωρος Δάλμαρης μοιάζει ως το παράθυρο στο χάος και γράφοντας ζωγραφικά κείμενα, μελοποιεί εικόνες και έχει τη χάρη, θεία χάρη, να κάνει τα ιερά και τα απρόσιτα, τα κρύφια και τα αινιγματώδη ορατά και συχνά απτά, κάνει τις ιδέες σάρκα.

Πηγαία η συγκίνηση του ποιητή, ανθρωπιστική η ουσία

της θεματογραφίας του και προσωπικό του το ύφος. Στοιχεία γνήσια δοσμένα σε στίχους σε ένα έργο καθρέπττης ψυχής, στον οποίο αντικατοπτρίζεται ο με ειλικρίνεια και ανεπιτήδευτη αλήθεια υπαρξιακός κόσμος του.

Ζούμε μέσα από τους στίχους του ατόφιο το σήμερα, μαζί με την γνησιότητα της φωνής του που είναι κραυγή αγωνίας, διαμαρτυρίας και μάχης.

Σ' ευχαριστώ Θεόδωρε θερμά για την ευγενική προσφορά του βιβλίου σου. Σε συγχαίρω και σ' ευχαριστώ για τη χαρά που μου έδωσες με το γεμάτο ωραίες εικόνες έργο σου, τις πολύτιμες σκέψεις σου και την θαυμάσια μορφή του πνευματικού σου δημιουργήματος, στις σελίδες του οποίου διαβλέπουμε να σε κυνηγούν «οι κρυστάλλινες σκιές του Περικλή Γιαννόπουλου» και όλων των άλλων περιίτρανων Ελλήνων Δημιουργών.

Αποτολμώντας κανείς μιά δύσκολη κατάδυση στον ψυχοπνευματικό κόσμο ενός διανοητή, παρατηρητή των εξελίξεων, κατατάσσει τον Θεόδωρο ανάμεσα στους πιο διεισδυτικούς φιλοσοφικά και διαυγείς νοηματικά ποιητές. Ένα πνευματικό πόνημα στο οποίο προσωποποιείται ολόκληρος ο εσωτερικός του υπαρξιακός κόσμος, που μας ξάφνιασε με την ευαισθησία, την ευγένεια και την ευλυγισία του στίχου του, καθώς και την εκπληκτική στιχουργηματική του ευχέρεια.

Η έμπνευσις χαρακτηρίζεται από την ακριβολογία, το ζωηρότατο αίσθημα και το ισορροπημένο ύφος προσπαθώντας να εκφράσει «με πάθος ψυχής, χωρίς φίλτρα και φόβους», την πίστη του στην ιδέα της Ελλάδος και της Ελευθερίας.

Φίλε Θεόδωρε, μπορεί ως δημιουργός να μην φέρεις «τίτλους» και «βαρυφορτωμένο βιογραφικό», από αυτά που συναντάμε στους «λογοτεχνικούς κύκλους» του σήμερα, αλλά η καλλιέπεια της γλώσσας και τα χειμαρρώδη συναισθήματα δεν τα καρπώνεται κανείς από την ανυπαρξία ιδεών και εκφράσεων ως και πνευματικών ιδεοπλασιών των κατ' επίφαση «λογοτεχνών». Η ύπαρξη δημιουργημάτων, όπως αυτά

τα δικά σου στον «Προμηθέα», ΔΕΝ περνούν απαρατήρητα και ΔΕΝ χάνονται στους σωρούς των παλαιοπωλών της Πλατείας Αβυσηνίας και στους κάδους ανακύκλωσης. Είναι καθ' όλα σεβαστά και μας χαρίζουν ποίηση και αισθητικές συγκινήσεις. Την δική σου ποίηση. Γι' αυτά σου τα πνευματικά διαμάντια, του «σαλπίσματος ενότητος» εναντίον των βιαστών του ελληνισμού και του «προσκλητηρίου έγερσις» εναντίον των ελληνόφωνων γενίτσαρων υπηρετών του Δ^{ου} Ράιχ , σ' ευχαριστώ!

Φίλε Θεόδωρε, βροντοφωνάζοντας το «ΤΑΝ ή επί ΤΑΣ», θ' αναμετρηθούμε με τον Θεό και όρθιοι, νικητές ή νεκροί! Προχωράμε!!!

Κάλεσέ μας Θεοδωρή και θα' ρθούμε!!! «Θέλει αρετήν και τόλμην η Ελευθερία!!!

Φιλικά
Οδυσσέας Τηλιγάδας